

עֲזָרִי מִעַם הַשָּׁם עוֹשֶׂה שְׁמַיִם וָאָרֶץ

סֵפֶר

זֹהַר הַשַּׁבָּת

פְּרָשַׁת מִצְרַע

תּוֹכֵן הַסֵּפֶר:

- א. שַׁבַּת בּוֹ תְּשׁוּבָה.
- ב. אֹרֶז הַזֹּהַר מִחֶלֶק.
- ג. זֹהַר עַל מַעֲלַת וּשְׁמִירַת הַשַּׁבָּת וַיָּמִים טוֹבִים.
- ד. הַשַּׁבָּת בְּיִשְׂרָאֵל כְּהִלְכָתָהּ, כּוֹלֵל כָּל מֵאֲמָרֵי חַז"ל זֹהַר וּמִדְרָשִׁים עַל הַשַּׁבָּת.
- ה. שְׁלַחַן עֲרוּךְ הַלְכוֹת שַׁבָּת מִחֲבֵר וְרַמ"א מִחֶלֶק לְכָל שַׁבָּתוֹת הַשָּׁנָה.
- ו. סְפּוּרֵי הַזֹּהַר, סְפּוּרִים מִיְּחָדִים מְלַקְטִים מִכָּל סֵפֶר הַזֹּהַר, לְסֵפֶר לִילָדִים בְּשֻׁלְחַן הַשַּׁבָּת, וְכָף יְרוּיחוֹ בְּסַעֲוֵדָה מֵאָה מְלִיּוֹן שָׁנָה תוֹרָה בְּכָל סַעֲוֵדָה שֶׁל שַׁבָּת.
- ז. סְפּוּר מִדְּהִים בְּהַמְשִׁכִּים מִשְׁנֵי בַּעֲלֵי תְּשׁוּבָה בְּעִיר קְרָאקָא.
- ח. מִזְכֵּה הָרַבִּים כְּהִלְכָתָהּ.
- ט. אֲגֻרוֹת הַזֹּהַר.

סֵפֶר קְדוֹשׁ זֶה מְסַגֵּל לְאַהֲבַת הַשָּׁם וְיִרְאַת שְׁמַיִם טְהוֹרָה, וְלִלְמוּד מְקַדְּשֵׁת וְצִדְקַת רַבּוֹתֵינוּ הַקְּדוֹשִׁים חֲכָמֵי הַזֹּהַר, הַסּוּד וְהַנְּסֻתָּה, וְלִהְיוֹת קְשִׁיר לְנִשְׁמַת הַרָּשָׁב"י וְרַבֵּי אֶלְעָזָר בֶּנוֹ זִיע"א.

וַיֵּצֵא לְאֹרֶז עַל יְדֵי "מִפְעֵל הַזֹּהַר הָעוֹלָמִי"

בַּעֲיַת "קִבֵּית שְׁמִשׁ תּוֹבֵב" א

תְּשִׁירֵי תִשְׁע"א לַפ"ק

הוצאת:

שע"י "חברה מזכי הרבים העולמי" מפעל עולמי להצלת הדת

מיסודו של הגה"צ רבי שלום יהודה גראס
כ"ק מרן אדמו"ר מהאלמין שליט"א

MIFAL HAZOHAR HOILUMI
C/O CHEVREH MAZAKEI HARABIM HOILUMI
Under The Supervision Of Rabbi Sholom Yehuda Gross
The Head Of The Rabbinical Court Of Holmin

מצוה גדולה לזכות את הרבים

ולפרסם ספרי הזוהר היומי

בבתי כנסיות, בבתי מדרשות, בשמחות, לכל החברים וידידים,
ולכל אחד ואחד מישראל, לקרב הגאולה שלימה בב"א

וכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים

ולכל ההבטחות הרשב"י זיע"א

לקנות הספרים במחיר מסובסד:

אצל חנות הספרים של ר' פנחס ראובן הי"ו
ברחוב השומר 74 בני ברק

או אצל "מפעל הזוהר העולמי"

רחוב נחל לכיש 24/8 רמת בית שמש ארץ ישראל

טל: 054-843-6784 / פקס: 02-995-1300

Cong. Of Holmin, Nachal Lachish 24/8

Ramat Beth Shemesh 99093, Israel

Tel: 054-843-6784 / fax: 02-995-1300

[hazohar.com@gmail.com](mailto: hazohar.com@gmail.com)

מקראי אור

ק"ר נעמוד מקצועי

0527615936

תּוֹכֵן הָעֲנִיָּיִם

- ד.....זְכוּתָא דְּפֶר יוֹחֵא
- ה.....אוֹר הַזֹּהַר הַמְּחַלֵּק
- ז.....הַסְּכָמוֹת וּמִכְתָּבִים (הַמִּשְׁן)
- ט.....שְׁלַחַן עֲרוּן הַלְכוֹת שְׁבֶת מְחַבֵּר וְרַמ"א
- י.....שְׁבֶת בּוֹ תְּשׁוּב
- י"ד.....עֲרוּץ הַזֹּהַר הָעוֹלָמִי
- טו.....זֶהָר עַל מַעֲלֵת וּשְׁמִירַת הַשְׁבֶּת וַיָּמִים טוֹבִים
- יז.....מִדּוּעַ מְשִׁיחַ לֹא בָּא?
- יט.....לְשׁוֹן הָרַע עַל הַצְּדִיקִים
- כא.....הַשְׁבֶּת בְּיִשְׂרָאֵל כְּהַלְכָתָהּ
- כג.....סְפוּרֵי הַזֶּהָר
- כה.....מִפְּנֵי מַה הִסְתִּיר הַקַּב"ה מִבְּעַל "מִגְלָה עֲמֻקּוֹת" אֶת הַמְּכַשֶּׁלָה הַנוֹרָאָה?
- כז.....בְּעִיר קְרֵאקָא
- כט.....מִזְכֵּה הָרַבִּים כְּהַלְכָתָהּ

זְכוּת דְּבַר יוֹחַאי

ובְּזוֹהַר (חֶלֶק ג' דף קנ"ג: בְּרַעְיָא מִהִימָנָא) אָמְרוּ, דְּהוּא "תִּיבַת נֹחַ" כִּי שְׁמַצִּיל מִפְּנֵי הַמַּבּוּל הַנּוֹרָא.

וְלִזָּה תֵּקֵן הַרְמַח"ל זי"ע דִּיקְבְּצוּ אֶת כָּל יִשְׂרָאֵל לְלִמּוּד זוּה"ק, וּבְזָה יִתְבַטְּלוּ כָּל הַגְּזֵרוֹת - וַיִּצְמְחוּ הַיְּשׁוּעוֹת בַּצְּמִיחַתִּי קֶרֶן דָּוִד בְּמַהֲרָה. וְעַתָּה עֲלֶה בְּלֵב טְהוֹר - לְקַבֵּץ אֶת כָּל

א. דְּבַר הַרְעִיָא מִהִימָנָא הַנּוֹכַח לְעִיל נִתְבָּאֲרוּ בְּאַרְכִּיכוֹת בְּסִפְר תַּנְיָא קְדִישָׁא, אֲגַרְת הַקִּדְשׁ סִימָן כ"ו, עֵין שָׁם. וְהִנֵּה הַדְּבַר יְדוּעַ, שֶׁרַק בְּזִכּוֹת לִימּוּד הַתּוֹרָה הַקְּדוּשָׁה בְּכָלֵל, וְהַזּוּה"ק בְּפִרְט, נִזְכָּה לְנִצָּל מִכָּל הַיְּסוּדִים, וְלִהְיֶאל בְּקִרּוֹב מִמֶּשׁ. וּמִצִּינוּ סִמּוֹן לְדְבַר, בְּמֵאמָר הַפְּסוּק "צַהַר תַּעֲשֶׂה לְתִיבָה". וּפִרְשׁ הַבַּעַשׁ"ט זי"עוֹכִי"א, שֶׁהַפּוֹנֶה לְתִיבָה שֶׁל תּוֹרָה וְתַפְלָה. כְּמוֹ שֶׁכָּתַב "הָאוֹר הַמְּאִיר" (שְׁמוֹת פָּרָשַׁת בְּשַׁלַּח), וּזל"ק: "וְעַל דֶּרֶךְ שְׁשִׁמְעֵתִי בְּשֵׁם הַבַּעַשׁ"ט זללה"ה שֶׁפִּרְשׁ צַהַר תַּעֲשֶׂה לְתִיבָה (בְּרַאשִׁית ו, טז), לַעֲשׂוֹת צַהַר מִן הַתִּבְיָה שֶׁל תּוֹרָה וְתַפְלָה". וּמוֹבָא עוֹד בְּסִפְרִים (תּוֹלְדוֹת אָדָם פָּרָשַׁת נח) - שֶׁכְּמוֹ שֶׁעָשָׂה נֹחַ תִּבְיָה גְּשְׁמִית, כְּמוֹ כִּן יֵשׁ תִּבְיָה רוּחָנִית, שֶׁעַל יָדָהּ אֶפְשָׁר לִהְיֶאל, וְהִיא תִּבְיָה שֶׁל תּוֹרָה. וַיְדוּעַ שְׁאוּתִיּוֹת ז' וצ' אוֹתִיּוֹת מִתַּחֲלָפוֹת הֵם, וּמִמִּילָא אֶפְשָׁר לְבָאֵר אֶת הַפְּסוּק "צַהַר תַּעֲשֶׂה לְתִיבָה", צַהַר הֵיינו זֶה"ר תַּעֲשֶׂה לְתִיבָה, שֶׁלִּמּוּד הַזּוּה"ק הוּא הַתִּיבַת נֹחַ, שֶׁעַל יָדָהּ אֶפְשָׁר לְזַכּוֹת לְגֵאוּלָּה, וְלִהְיֶאל מִכָּל מִשְׁבְּרֵי מִים הַעוֹבְרִים עַל הָאֲנָשִׁים בְּדוֹרוֹ שֶׁל מֹשִׁיחַ, אֲשֶׁרֵי מִי שִׁיזְכָּה לָכֶה.

ב. הַקֵּב"ה הַקְּדִים לָנוּ רְפוּאָה לְמַכָּה וְשִׁלַּח לָנוּ תִּיבַת נֹחַ שֶׁל הַרְשֵׁב"י, שֶׁהוּא "הַזָּהָר הַקְּדוֹשׁ", לְהַצִּילֵנוּ מִהַמַּבּוּל הַנּוֹרָא! וְהַמְשִׁכִּילִים יִזְהִירוּ כְּזוֹהַר הַרְקִיעַ. אֵלֵינוּ אֵינוֹן דְּקָא מִשְׁתַּדְּלִין בְּזוֹהַר דָּא, דְּאִקְרִי סִפְר הַזָּהָר, דְּאִיהוּ כְּתִיבַת נֹחַ, דְּמִתְפַּנְשִׁין בָּהּ שְׁנַיִם מַעֲרִי, וְשׁוֹבַע מִמְּלִכּוּתָא. וְלִזְמִנֵּי אֶחָד מַעֲרִי, וְשְׁנַיִם מִמְּשַׁפְּחָה. דְּבַהוֹן יִתְקַיֵּם (שְׁמוֹת א) כָּל הַבֵּן הַיּוֹלֵד הַיְּאוֹרָה תִּשְׁלִיכוּהוּ. וְדָא אוֹרָה דְּסִפְרָא דָּא. (וְזֶה חֶלֶק ג' דף קנ"ג: בְּרַעְיָא מִהִימָנָא.) (וְעִי"ע תַּקּוּנֵי זוֹהַר חֶדֶשׁ דף ע"ב עמוד ד', הַקְּדָמַת הַמוֹצָא לְאוֹר תַּקּוּנֵי זוֹהַר מַהֲגַר"א, רַבֵּינוּ הַרֵב מֹשֶׁה קוֹרְדוֹבֵירוֹ, דַּע אֶת אֱלֹקֵי אֲבִיךָ, י"א).

ג. אָמְרוּ בְּתַקּוּנֵים (תַּקּוּן ו' דף כ"ד), וְזֶה לְשׁוֹנוֹ: וְכַמָּה בְּנֵי נֶשָׁא לְתַתָּא יִתְפַּרְנְסוּן מִהֵיא חֲבוּרָא דִּילָךְ, כִּד יִתְגַּלִּי לְתַתָּא בְּדָא בְּתַרְיָא בְּסוֹף יוֹמָא, וּבְגִינִיָּה (וַיִּקְרָא כה') וּקְרִאתֶם דְּרוֹר בְּאַרְץ וְגוֹמֵר, עֵין שָׁם. - הַט אֲזִינָה וְשִׁמְעַ, כִּי נוֹדְעָה יָד הַשֵּׁם אֶל עַבְדֵּי, דְּחֲבוּר הַזָּהָר הַקְּדוֹשׁ לֹא נִתְגַּלֶּה לְרַאשׁוֹנִים זֹאת לְפָנִים בִּישְׂרָאֵל, כִּי אִם וְאִמָּר אֶל דוֹר הָאֲחֵרוֹן שֶׁם יִתְנוּ קְרִיאָ"ה נֶאֱמַנָ"ה הִנֵּהוּ זֶה־רֹ"רִי, דְּבִזְכוּת זֹאת וַיִּצְמַח פּוֹרְקָנִיָּה וַיִּקְרַב מְשִׁיחִיָּה. וּבְדֶרֶךְ זֶה אֵלֶךְ לְפָרֵשׁ קְרָא כְּדִכְתִּיב הָאִמּוֹר בְּפִרְשַׁת בְּהַר "וּקְרִאתֶם דְּרוֹר בְּאַרְץ לְכָל יִשְׂבִּיָּה יוֹבֵל הוּא תִּהְיֶה לָכֶם" גו'. וְהוּ עוֹד נִבְיָא מַה שֶׁכָּתוּב בְּזוֹהַר הַקְּדוֹשׁ בְּרַעְיָא מִהִימָנָא סִפְר נֶשָׁא (דף קכ"ד): וְהִילָךְ לְשׁוֹנוֹ: וְהַמְשִׁכִּילִים יִזְהִירוּ כְּזוֹהַר הַרְקִיעַ, בְּהֵיא חֲבוּרָא דִּילָךְ דְּאִיהוּ סִפְר הַזָּהָר, מִן זוֹהַרָא דְּאִימָא עֲלָאָה תְּשׁוּבָה. בְּאֵלֵינוּ לֹא צָרִיךְ נִסְיוֹן, וּבְגִין דְּעֵתִידֵינוּ יִשְׂרָאֵל לְמַטְעַם מֵאִילָנָא דְּחִי, דְּאִיהוּ הַאי סִפְר הַזָּהָר, יִפְקוּן בֵּיה מִן גְּלוּתָא בְּרַחֲמֵי. וַיִּתְקַיֵּם בְּהוֹן, (דְּבָרִים לב) "ה' בְּדָד יִנְחֵנוּ וְאֵין עִמּוֹ אֶל נִכְר", עַד כָּאֵן לְשׁוֹנוֹ. רָאָה גַּם רָאָה, כִּי בְּחִינַת סִפְר הַזָּהָר הוּא בְּבִינָה, וּמִיֵּדַע יְדִיעַ מֵאִי דְאִתְמַר בְּזוֹהַר הַקְּדוֹשׁ וּבְתַקּוּנֵים בְּדוּכְתֵי טוֹבָא, כְּאֶשֶׁר יִרְדֵּף הַקּוּרָא אֲצֵל עֵין רוּג"ל אִיזָה מְקוֹם בִּינָה, וְהוּא, כִּי חֲמִשִּׁים שְׁנַיִם יוֹבֵל הֵנָּה הֵם חֲמִשִּׁים שְׁעָרֵי בִינָה. וְזֶה אָמַר וּקְרִאתֶם דְּרוֹר בְּאַרְץ לְכָל יוֹשְׁבֵיָהּ, וּקְרִאתֶם דִּיקָא, אֲשֶׁר תִּקְרָא"ו אוֹתֶם בְּסִפְר הַזָּהָר וְהַתַּקּוּנִים, וּבְזְכוּתָא תִּלָּא מִילְתָּא, דְּעַל יְדֵי זֶה דְּרוֹר בְּאַרְץ לְכָל יוֹשְׁבֵיָהּ. וְעַל זֶה סִימָן וְקָאמַר יוֹבֵל הֵיא, כְּלוֹמַר דֵּהֶם בְּחִינָה אַחַת, כְּמוֹ שִׁיּוּבֵל בְּחִינַת בִּינָה, כְּמוֹ כֵּן לִמּוּד הַזָּהָר הַקְּדוֹשׁ אֵין בִּינָה לִי גְבוּרָה. וְכַמָּה שְׁאָמְרוּ בְּזוֹהַר הַקְּדוֹשׁ בְּמֵאמָר הַלֵּזָה עַל יְדֵי לִמּוּד סִפְר הַזָּהָר שֶׁהוּא מִסְטָרָא דְּבִינָה וְהֵיוּ טוֹעֲמִי"ם מִלְּמִטָּה מֵאִילָנָא דְּחִי נִפְשֵׁי יוֹסֵב"ב יִנְחֵנוּ לְרַמֵּז בְּזָה, הַמְשָׁךְ בַּעֲמוּד ו

אור הזהר המחלק

מהדורא עשירית,

י"ל ע"י האדמו"ר מהאלמין שליט"א בחו"ל בשנת תש"ס, ובשנת תשס"ג 250.000

ואח"כ בא"י בעוד 8 מהדורות ס"ה י"ל 310.000 טופסים

הלומד הזהר אפלו אינו יודע ואינו מבין מה שמוציא מפיו הקדוש ברוך הוא מתקן דבריו

הלומד הזהר אפלו אינו יודע ואינו מבין מה שמוציא מפיו הקדוש ברוך הוא מתקן דבריו וכך אמרו קמאי ואסמכוהו אקרא ודגלו עלי אהבה אל תקרי ודגלו אלא ודלוגו.

עין בהרב חיד"א בקונטרס טוב עין בשם הא זכרוננו לברכה ומעשה נורא כזה בצפת תבנה ותפוננו, שהיו נוהגים שילכו למערת רבי שמעון בן יוחאי בכל ליל ל"ג לעומר כמה חכמים ויחידים, ולומדים שם כל ספר הזהר ומחלקים אותו לכל אחד מהקוראים חלק אחד. ויהי היום שהיה עמהם איש אחד מיחד וידוע בפניהם, ונתנו לו חלק אחד מהזהר עם הקוראים לקרות עמהם, והוא יודע בעצמו שאינו יודע לקרות והוא כבהמה בצורת אדם. מה עשה אותו האיש? קדם שיגיע העת של הלמוד יצא לחוץ מהמקרה וילך הלך ובכה הרבה מאד, עד שכמעט נסרו ריסי עיניו מהבכיה ונפלה עליו תרדמה וישן במקומו, ואז בא אליו רבי שמעון בן יוחאי, זכותו יגן עלינו אמן, בחלום, ואמר לו: אל תירא ואל תחת, עתה מה לך נרדס, קום קרא אל אלקיך החלק שעלה בגורלך. השיבו האיש: הרי אני כבהמה ואיני יודע כלל לקרות. אמר לו רבי שמעון בן יוחאי: קום קרא ואני אסייעך ותמצא עצמך יודע לקרות כגדולי החכמים. וכן היה, והקיץ משנתו ומצא עצמו יודע בטוב, ותמהו עליו כל הרואים אותו שמצאו בו דברים נוראים שלא ידעו בו מקדם. עד כאן המעשה.

ובזה פרש אדוני אבי זכרוננו לחיי העולם הבא משום הרש"ז זכרוננו לברכה, שזהו מה שאמר הכתוב תורת הויה תמימה משיבת נפש, דידוע דלמוד הסוד נקרא תורת השם, וכמו שאמרו זכרונם לברכה על פסוק בתורת הויה חפצו זה הסוד ובתורתו זה הפשט וזהו שאמר תורת הויה שהוא תמימה כלומר שצריך ללמוד אותה בשלמות וזה שאינו יודע ללמד רבי שמעון בן יוחאי מלמדו ומשיב נפשו וזהו שאמר משיבת נפש ללמוד תורה שמעון בן יוחאי ואמר נפש שכמעט יצאה וחזרה לו ובזה פרוש גם כן אדוני אבי זכרוננו

לחיי העולם הבא שזהו הרמז שרמזו לאיש אחד שהראו לו בחלום תבת ברהמה ולא ידע פרושו ופרשו לו כי יען שמכר ספר הזהר שהיה לו בביתו לכן הראו לו תבת ברהמה דראשי תבות ב'ערתי ה'קדש מ'ן ה'בית רחמנא ליצלן ולפי הכי יתפרש לרמז לו דאף על גב שאדם הוא כברהמה ואינו יודע לקרות עם כל זה משמא יכפלו לו שכרו ואפשר שיקרה לו כאשר קרה לאיש הזה אם יכשרו מעשיו ותהיה פונתו לטובה ויש רמז בפסוק 'אדם וברהמה תושיע הוי"ה' דתבות 'תושיע הוי"ה' עם התבות וב' כוללים של ב' תבות יעלו כמספר תבות 'זהר תקונים' בדקדוק צח.

(הקדמת המוציא לאור זהר דפוס ליוורנו)

המשך זכותא דבר יוחאי מעמוד ד

ישראל אשר בדקות ספורות יסיימו כולם יחד את ספר הזוהר הקדוש, על ידי שמחלקים את הלימוד לחלקים קטנים, וכל אחד לומד חלקו ומשתתף עם הכלל, ובזה נחשב לכל יחיד שלמד וסים כל הזוה"ק, וכל זה בזמן מועט כאשר מתקבצים בבית הכנסת בליל שבת וביום שבת קודש כל מגין כפי רצונו.

כי בינה עם הכולל גימטריא חיי"ם. (נפש חיים מערכת הז' אות ה').

ברעיא מהימנא (פרשת נשא דף קכ"ד) והמשכילים יזהירו כזהר הרקיע, בהאי חבורא דילך דאיהו ספר הזהר, מן זוהרא דאימא עלאה תשובה. באלין לא צריק נסיון, ובגין דעתידיו ישראל למטעם מאלנא דחיי, דאיהו האי ספר הזהר, יפקון ביה מן גלותא ברחמי. ויתקיים בהון, (דברים לב) ה' ביד נחנו ואין עמו אל נכר, עכ"ל. הנה מבאר מקאן, שהחבור מהזהר היה עתיד להיות גנוז וכו' עד שיבוא הדור האחרון בסוף הימים שאז יתגלה לתחתונים, ובזכות העוסקים יבוא משיח, כי אז תמלא הארץ דעה בסבתו, אשר זה תהיה סבה קרובה לביאתו. וזהו שאמר ובגיגיה ושבבתם איש אל אחזתו וכו', כדי שפזכות זה יגאלו ישראל, כשם שלא נגאלו ישראל ממצרים עד שהצרך הקדוש ברוך הוא לקדשם בדם פסח ובדם מילה, כן גאלה העתידה לא תהיה הגאלה עד שיזכו לתוספות הקדשה הזו, והוא רצון האל יתברך, ואשרי הזוכה בה. (של"ה, עשרה מאמרות, מאמר ראשון).

הַסְכָּמוֹת וּמִקְתָּבִים (הַמִּשְׁרָ)

הרב שלמה יודא שווייצער

רב דקהל דרכי נועם, ספרינג וואלי, ניו יארק

**מחבר ספר דרכי נועם, וספר שו"ת "לשלמה משפטיך" על עניני חו"מ
בס"ד, יום א' לס' "מי לה" אלי" תשל"ט לפ"ק.**

החיים והשלו' וכט"ס למע"כ ידידי הרב הג' הגודר גדר ועומד בפרץ ולוחם מלחמת ה' במסירות נפלאה, אשכל הכפר הנותן אמרי שפר, בחבוריו, ללמד לבני יהודה קשת לעמוד על המשמר ה"ה כש"ת מוהר"ר שלו' יודא גראס שליט"א, רב דק"ק עדת האלמין. אחדשה"ט באהבה רבה, הנה מע"כ ידידי שליט"א הודיע לי שעומד להוציא ספר חדש (וכמעשהו בראשון) להזהיר ההמונים ולהרים כשופר קול להסיר מכשול מדרך עמינו, ובענותנותו החשיב אותי השפל, והגדיל אותי עד כדי להיות שר המסכים על חבוריו הנעלים, ומי אנכי לבוא עד הלום, ואין הלום אלא מלכות מאן מלכי רבנן, אך לאות ידידות וכמענה להפצרותיו התבוננתי לכתוב לו איזה מילים בד"ת מפרשת השבוע ממה שחנני השי"ת כדי לחזק את רוחו ללכת בדרכו, דרך ישרה, וזה החלי בס"ד:

בפרשתנו כתוב אחר מעשה העגל. "ויעמד משה בשער המחנה ויאמר מי לה' אלי ויאספו אליו כל בני לוי ויאמרו להם כה אמר ה' אלקי ישראל שימו איש חרבו על ירכו עברו ושובו משער לשער במחנה והרגו איש את אחיו ואיש את רעהו ואיש את קרובו וכו' ובני לוי עשו כדבר משה". ומרעה"ש שבח אותם בפרשת ברכה: "וללוי אמר תמך ואורך לאיש חסידיך וכו' האמר לאביו ולאמו לא ראיתו ואת אחיו לא הכיר ואת בניו לא ידע כי שמרו אמרתיך ובריתך ינצורו וכו'". מקראות אלו אומרים דרשוני, הלא כל ההרוגים שעבדו לעגל נתחייבו מיתת בית דין על ידי חרב בעדים והתראה, ושבת לוי דנו אותם כדין, ולמה היה צריך ההורג לפגוע באחיו וברעהו ובקרובו ולעשות לו שונאים במשפחתו? הלא כשיפגע באחד ממשפחתו שחייב מיתה אל יגע בו אלא יקרא לחבירו מבני לוי שאינו ממשפחת הנאשם ויהרוג אותו, והוא יעמוד גם כן לחבירו לשרתו, להרוג את קרובו של חבירו? למה היה צריכים לקיים צו הדין דווקא באופן כזה? מזה אמרתי, יכולים לראות שכשמגיע עת פריקת עול, שרבים פורקים מעליהם עול מלכות שמים, אז אותם הכהנים הלוים הצדיקים אשר שמרו את משמרת הקודש, שנשארו נאמנים למלך מלכי המלכים הקב"ה, ורוצים לקנאות קנאת ד' צבאות, יכולים להצליח רק אם קנאתם הוא "בלתי לה' לבדו" בלי שום נגיעה של שנאה או של נקמה - בלי שום פניות - רק לנקם נקמת ה'. משה רבינו עליו השלום בחן אותם וצוה "הרגו איש את אחיו ואת רעהו" דייקא. אם מי שהוא הורג את אחיו או קרובו ורעהו באותו נימוס שהורג לאחר שאינו

קרובו, שאותם בודאי לא הרג מחמת שנאה, אז הסימן שכוונתו לשם שמים לנקום קנאת ה'.

ועל זה שיבח אותם משה רבינו עליו השלום: "האמר לאביו ולאמו לא ראיתיו ואת אחיו לא הכיר וגו'", שכל קנאתם היתה מחמת אהבתם ונאמנותם לה' ומחמת זה שנאו הרע ורצו לבער שונאי ה' עושי הרע, בלי הבדל מי עשה הרע, רעהו או קרובו.

זה אגיד לו, לפני כמה שנים, כשהיה רעש מהנעשה בשחיתות ובכשרות, נמנו וגמרו להושיב בית דין ואני הק' הייתי גם כן מוזמן להופיע, כשהגעתי שמה אמרו לי שכל הענין נתבטל על ידי גורמין שונים שהתערבו לבטל הדבר, והדבר נשאר תלוי, ושקט ברחובות העיר, ואין פוצה פה, וכל הקנאים נעשו פתאום לענוים, ומקיימים הכתוב "יאכלו ענוים וישבעו" והגם שדבר זה הוא בנפשם ונפש בניהם, כי כבר הזהירו לנו רבותינו שהכשרות הוא יסוד בית ישראל ובלא יסוד זה אין בנין ואין להאריך בזה.

"יהודה אתה יודוך אחיך" (בראשית מ"ט) ופרש"י ז"ל, לפי שהוכיח את הראשונים בקנטורים (קרי בקונטרסים) התחיל יהודה לסוג לאחוריו וקראו יעקב בדברי רצוי - יהודה אתה לא כמותם. וראה זה פירוש יפה מרבי חיים מסלונים (טעם זקנים קס"ו) על הפסוק "לך רד כי שחת עמך" (שמות ל"ב ז') ואמרו בגמרא רד מגדולתך, וכך היה דורש מקרא זה, כיון שנודע למשה כי חטאו ישראל בעגל, היה מקום שירצה להישאר בשמים וללמוד תורה מפי הגבורה, מה לו ולפולחי עגלים? משום כך ציווהו הקב"ה: לך, רד מגדולתך! עכשיו לא תעסוק בתורה "כי שחת עמך" ועליך לירד ולראות מה ניתן לעשות בכדי לכפר חטאתם...

"זהו תפקידו של מנהיג בישראל, לא להתרחק מן העם ברגע שסרחו, לא להפקירם, כי אם לדאוג ולחפש דרכים איך להחזירם למוטב, להצילם מעונשין ומפורענות קשה".

כן ידידי הרה"ג ירד לראות מה נעשה ברחובות העיר בעגלים ובמעשה שחיתתם וחפש דרכים לחזק חומת הכשרות ולהחזיר עטרה ליושנה. יישר כוחו וחילו לאורייתא!

ולכן אפריון נמטיה לכבוד מע"כ הרב המחבר דנן, שכשראה התנהגות שלא כשורה הרים קול מחאה, ולא הניח ולא שקט, אפילו כשהתנגדו לו בני משפחתו; את אחיו לא הכיר. ואפילו אבד עי"ז את פרנסתו: את בניו לא ידע. למה? כי שמרו "אמרתך"! כי קנאתו היא לשם שמים מאהבת ה' שעלה על אהבת אחים ורעים ובנים, והוא הוא הקנאות של שבט לוי להיות בלתי לה' לבדו; והמבחן, כאשר אמרנו, אם מקנא בעושי עולה אפי' כשהם קרוביו או רעיו אז סימן מובהק שהיא בלתי לה'.

ובדבר זה המחבר שלנו הוא מהיחידים שבדור שהשליך ומשליך נפשו מנגד ועולה לו בממון ודמים תרתי משמע, וכל הרוחות שבעולם אינם מזיזים אותו ממקומו ועומד וצועק אף בדברים שאפילו רבנים גדולים עומדים מן הצד, ועי' רש"י ריש פ' פינחס מכל מקום סוף הכבוד לבוא, "דבר שהוא לש"ש סופו להתקיים", דהיינו שיוצא מזה דבר קיימא דבר שיש בו קיום העולם, והמבחן במחלוקת אם הוא לש"ש או לא, לראות: אם הדברים פועלים ונשמעים אז סימן כי מתוך י"ש היה, וכל מי שיש

שְׁלַחַן עֲרוֹךְ הַלְכוֹת שַׁבַּת מְחַבֵּר וְרַמְ"א

מְחַלֵּק לְכָל שַׁבָּתוֹת הַשָּׁנָה

יצא לאור ע"י האדמו"ר מהאלמין שנת תש"ס לפ"ק על או"ח ויו"ד

סֵדֶר הַלְמוּד לַשַּׁבַּת פֶּרֶשֶׁת מִצְרַע

לו מערב שבת ולא בזוג ואף על פי שהוא פקוק ולא כסולם שכצארו והן לוחות שקושרים סביב צוארו שלא יחכך מכתו ולא ברצועה שברגלו והוא כמין טבעת עבה שעושים מקש וקושרים ברגלי הבהמה שפסיעותיה קצרות ומכה רגליה זו בזו ועושים לה זה להגין שלא תכה זו בזו ואין התרנגולים יוצאים בחוטים שקושרים ברגליהם לסימן ולא ברצועה שקושרים ברגליהם כדי שלא ישברו הכלים ואין האילים יוצאים בעגלה שתחת אליותיהם שעושים להם כן כדי שלא תהא האליה נגררת בארץ ואין העזים יוצאות בעץ ידוע שנותנים בחוטמיהם כדי שיתעטשו ויפלו תולעים שבראשיהם ולא העגל בעול קטן שנותנים על צוארה ולא בזמן שמנחמים בחוטמו של עגל כדי שלא יינק ולא פרה בעור שנותנים על דדיה שלא יינקו השרצים ולא ברצועה שבין קרניה בין אם היא לשימור בין אם היא לגוי ולא תצא פרה או שור בחבל שבצוארה לפי שאינה צריכה שמירה אבל עגלים מותרים לפי שהם מורדים בקל. הגה: הבהמה יוצאה בקמיע מומחה לבהמה אבל לא בשאינה מומחה אף על פי שהיא מומחה לאדם (בית יוסף ורבינו ירוחם חלק י' ורמב"ם פרק ב'):

יח. אין רוכבין על גבי בהמה ולא נתלים עליה ואפילו בצדה אסור להשתמש אבל צדי צדדין כגון שדבר אחד מונח על צדה והוא משתמש בו מותר ואם עלה עליה אפילו במזיד ירד משום צער בעלי חיים ומטעם זה פורקין משאוי שעליה כיצד עושה מכנים ראשו תחת המשאוי ומסלקו לצד אחר והוא נופל מאליהו. הגה: ואסור לישב על קרן שהאינו יהודי מנהיגו בשבת משום שמשתמש בבהמה גם שלא יחתוך זמורה (תוספות והרא"ש ריש פרק מי שהוציאנה ומרדכי פרק קמא דשבת והגהות עירובין ובית יוסף בשם סמ"ג):

יט. בהמה שנפלה לאמת המים אם המים עמוקים ומפני כך אינו יכול לפרנסם במקומם מביא כרים וכסתות ונותן תחתיה משום צער בעלי חיים אף

המשך סימן שה - במה בהמה יוצאת בשבת

יא. לא יצא הסוס בזנב שועל שתולין בין עיניו שלא תשלוט בו עין הרע ולא בזוהרית שעושים לו לגוי ולא עזים בכיס שבדדיהם שקושרים אותם שלא יסרטו דדיהם בקוצים ולא פרה בחסום שבפיה שחוסמים פיה שלא תרעה בשדות אחרים ולא כל בהמה בסנדל שנועלים ברגליה שלא תנגף אבל יוצאה באגד שעל גבי מכה ובקשקשים שעל גבי השבר והם לוחות שקושרים להם סביב העצם הנשבר בהן ובשליא שיצאה מקצתה ותלויה בה ופוקק זוג שבצוארה ומטייל בה בחצר אבל לא תצא בו לרשות הרבים אף על פי שהוא פקוק בין אם הוא בצוארה בין אם הוא בכסותה:

יב. לא תצא בחותם בין שהוא בצוארה בין שהוא בכסותה:

יג. אין הגמל יוצא במטולטלת והוא כמין כר קטן שנותנים תחת זנבו אפילו היא קשורה לו בזנבו אלא אם כן היתה קשורה בזנבו ובחטטרתו או בשליתיה: יד. לא תצא שום בהמה לא עקוד ולא רגול פירוש עקוד שקושר ידה אחת עם רגלה ורגול היינו שקושר אחת מרגליה כלפי מעלה שלא תלך אלא על ג' רגלים:

טו. לא יקשור גמלים זה אחר זה והוא תופס באפסר הראשון וכולם נמשכים על ידו אבל אם תופס כמה אפסרי גמלים בידו מותר ויש מי שאוסר גם כזה ולא התיר אלא להוציא בהמה אחת לבדה והוא מושכה בחבל:

טז. המוציא בהמה והוא מושכה באפסר צריך ליהזר שלא יצא ראש החבל מתחת ידו טפח למטה דדמי כמו שנושאה בידו ולא מתחזיא מאפסר הבהמה וגם לא יניח הרבה מן החבל בין ידו לבהמה כדי שלא יכביד עד שלא יגיע בטפח הסמוך לארץ ואם הוא ארוך יכרוך אותו סביב צוארה:

יז. אין חמור יוצא במרדעת בזמן שאינה קשורה

המשך בעמוד י

המשך מכתב הרב שלמה יודא שווייצער מעמוד ה
בו י"ש דבריו נשמעים. (ואף שקמים עליו אויבים מכל הצדדים והוא בצד אחד וכל
העולם מצד שני כנגדו כמו שהיה אאע"ה, אל יתפעל מזה, כי אינו אחד, כי יחידו של
עולם עמו, וסוף דבר הכל נשמע, הסוף יהיה שכל שנאתם וקנאתם יאבדו, ודבריו
יעשו פירות וקושטא קאי).

להמחבר דנן, בידעים קאמינא, שדבריו וספריו פעלו הרבה להתעוררות הכשרות,
והודות לו נתיסד הועד הכשרות שעל ידי פעולותיה הכבירים נתיסדו כמה ועדי
הכשרות בשכונות העיר לפקח על הכשרות בשכונותם, והרבה קהילות הכינו שחיטה
עצמאית לעופות ולגסות בעינא פקיחה. אחרים יסדו בית דין מיוחד לפקח על
הכשרות שהיתה מונחת מאוד בעוה"ר (שנתגלה שאחב"י נתפטמו כעשרות שנים
בדברי מאפה ובממתקי איסור, וכיוצא, ואיכ"מ לפרט הכל. וכבר הארכתי יותר מדי).
ונקוה שאי"ה גם להלאה יעשו דבריו רושם.

המשך מכתב הרב שלמה יודא שווייצער בחוברת הבאה

המשך שו"ע ורמ"א מעמוד ט

משתמש בה בשבת מוחה בידו). הגה: וכל שכן דאין
לחוש שהרועה יוציא אותם חוץ לתחום דהא תחומין
דרבנן (הגהות מרדכי דקדושין):

**סימן שו - באיזה חפצים מותר לדבר בשבת,
ובו י"ד סעיפים**

א. ממצוא חפצך חפצך אסורים אפילו בדבר
שאינו עושה שום מלאכה כגון שמעיין נכסיו לראות
מה צריך למחר או לילך לפתח המדינה כדי שימחר
לצאת בלילה למרחץ וכן אין מוחשיכים על התחום
לשכור פועלים. הגה: והוא הדין דאסור לטייל למצוא
סוס או ספינה או קרון לצאת בו (מרדכי סוף פרק מי
שהחשיך). אבל מוחשיך על התחום להביא בהמתו ויש
אומרים שאם אין הבהמה יכולה לילך ברגלים כגון שהוא
טלה קטן אינו רשאי להחשיך דאינו רשאי להביא דאסור
לטלטל בעלי חיים שהם מוקצים:

ב. היתה בהמתו עומדת חוץ לתחום יכול לקרות
לה כדי שתבוא:

על פי שמבטל כלי מהיכנו: דין קירוד בהמה בשבת
כמו ביום טוב (מרדכי פרק ב' דביצה) (ועיין לקמן סימן
תק"ג סעיף ב'):

כ. מותר לומר לאינו יהודי לחלוב בהמתו בשבת
משום צער בעלי חיים שהחלב מצערה והחלב אסור
בו ביום ויש אומרים שצריך לקנותו מן האיני יהודי
בדבר מועט שלא יהא נראה כחולב לצורך ישראל:
כא. גבינות שעושות השפחות מעצמן מחלב של
ישראל מותר כיון שאינו אומר להן שיעשו:

כב. מי שיש לו נער אינו יהודי ורוכב על הבהמה
בשבת כשמוליכה להשקותה אינו צריך למונעו
שהחי נושא את עצמו אבל צריך למונעו שלא יתן
עליה בגדיו ולא שום דבר:

כג. מותר למסור סוס או פרד או חמור לרועה
אינו יהודי ואף על פי שהאינו יהודי משתמש בהם
בשבת אין בכך כלום כיון דשלא מדעת ישראל
הוא עושה ואינו ממתיך לשכירות ממנו ואם רואהו

שַׁבַּת בּוֹ תְּשׁוּבָה

לקוט מספֿר שִׁכְר וְעוֹנֵשׁ: - מְזוּהָר הַקָּדוֹשׁ וְסִפְרֵי קִבְלָה ש"ס
וּמִדְרָשִׁים וְסִפְרֵי בַּעַל שֵׁם טוֹב

וּמוֹבָא מהגאון הקדוש מווילנא זצ"ל, שקודם הסתלקותו תפס הציצית בידו, ואמר עלמא עלמא כמה יאות את וכמה שפירת את, שבעולם הזה בשביל איזה פרוטות אפשר לקנות ציצית וזוכים עי"ז ליהנות מזיו השכינה לעתיד, ובעולם העליון אי אפשר להרויח כלום אפי" אם יטרח מאה שנים שם להרויח איזה מצוה^ס.

הערות

ס.ט. ראה מה שמובא בחז"ל (מסכת כלה רבתי, ב) וזה לשונו: כל יום מלאך יוצא מלפני הקדוש ברוך הוא לחבל את העולם, וכיון שהקדוש ברוך הוא מסתכל בתינוקות של בית רבן מיד נהפך כעסו לרחמים. ואיתא בזוה"ק (ח"ג רפג) בשעה שבני ישראל עונים אמן, נפתחים בשמים שערי ברכה ושמחה.

משל מתאים מהרה"ק מאפטא זי"ע על הכסילות של הפתאים המאבדים הון יקר ואבנים טובות ומרגליות בביטול המצוה הקלה הזאת של עניית עניית אמן. איתא מהרה"ק מאפטא זי"ע בעל מחבר ספר אוהב ישראל על התורה פרשת עקב, על המדרש, והיה עקב תשמעון, הדא הוא דכתיב הלך ילך ובכה וגו' והיא פליאה. ואמר הרה"ק מאפטא, עפ"י משל לאחד שהיה מחוסר פרנסה לא עלינו, ללכת ולקבץ במקומו שיתנו לו צדקה, והיה לו לבושה עד שהוכרח לעזוב ביתו ומקומו לילך למקומות שאין מכירין אותו, והלך ממקום למקום כמה וכמה שנים עד שבא למקום החוילה אשר שם הזהב כי שם הרים גדולים ומחצב הזהב וכל אבן יקרה נמצא שם, ובמדינה זו מונחים אבנים טובות הפקר בשווקים וברחובות כמו במדינותינו אבנים פשוטים שמונחים הפקר, ולכל אבן היקר משם (הם הדימאנטין וברילאנטין) אפילו הקטן שבקטנים מהם אין לה שיעור וערך כמה שוה במדינותינו.

אבל האיש הזה לא שם על לבו ולא הבין איכותם עד היכן הם יקרים, כי עלה בדעתו שהם אבנים פשוטים, רק ממה שראה בהם קצת שינוי במראיתם מהאבנים שבמקומו הוטב בעיניו ולקח אמתחת קטנה ושם מעט אבנים קטנים באמתחתו כי היה בדעתו לשוב לביתו למקומו. וגם במדינה זו הנזכרת אשר שם האבנים הטובות עושים

לבגדים כפתורים מהאבנים הטובות היקרים שבהם, וגם האיש הזה כאשר נתעכב שם זמן רב עשה לו שם גם כן בגד אחד ועשו לו גם כן בגד עם כפתורים ההם, וחזר לביתו ממקום למקום עד שישוב לביתו, ותעה על הדרך איזה ימים ולא היה לו מה לאכול.

ופגע באחד והיה לו שק גדול מלא לחם רק שהיה תרמית, כי כל השק היה לחם מעופש ואינו ראוי לכלום, רק השק מלמעלה היה מכוסה בלחם יפה ולא היה ניכר לחם המעופש. ואמר האיש שיתן לו לחם לאכול כי היה רעב, ואמר לו מה תתן לי בעד כל השק לחם, אמר לו האיש אין לי כלום רק אבנים באמתחתי. וכן עשו, שהאיש הריק לו מאמתחתו האבנים הטובות ולקח בעדם השק עם הלחם המעופש.

כאשר בא לביתו יצאו לקראתו בני ביתו וילדיו והיה להם שמחה גדולה כי לא ראו אותו כל כך הרבה שנים ודימו בנפשם כי הביא להם מתנות גדולות והון רב, וכאשר ראו אצלו השק עם הלחם המעופש היה להם צער גדול וצעקו במר נפשם מה זה שהיית כך וכך שנים על הדרך והבאת לנו שק לחם מעופש שאינו ראוי לכלום.

ואחר איזה ימים, כאשר חיפשו באמתחתו מצאו עוד אבן אחת מהאבנים הטובות, שלא הריק כראוי כאשר החליף האבנים בעד הלחם המעופש, וגם ראו על בגדו הכפתורים מהאבנים הטובות שהיה תפור על הבגד, ולקחו בני ביתו האבן הטוב עם הבגד לשומו אצל סוחר גדול ומבין על אבנים טובים, ואמר להם שיתן בעדם עשרת אלפים אדומים, ושמחו שמחה גדולה כל בני ביתו. אבל האיש הזה התחיל לצעוק צעקה גדולה ומרה ותלש בשער, אוי לי, וי לי, שהייתי במקום אבנים טובים והיקרים ההם, והייתי יכול ליקח כמה שרציתי ולא ידעתי איך יקרים הם בכאן, ועוד הוספתי חטא על פשע שנתתי מעט האבנים הטובים שהיה באמתחתי בעד הלחם המעופש שאינו ראוי לכלום, ובכה מאד והיה לו לצער גדול רחמנא ליצלוך.

והנמשל מובן. הנשמה קודם שבאה לעולם הזה בעולם העליון אוכלת נהמא דכסופא, ובאה לעולם הזה ללמוד תורה הקדושה ולעשות מצוות ומעשים טובים שתהא אוכלת בשכרה, וכל מצוה ממצוות התורה ודרבנן אין לה שיעור וערך גודל שכרה [הדא הוא דכתיב (משלי א) יקרה היא מפנינים וכל חפצך לא ישוו בה]] ועל זה אמרו חז"ל שכר מצוה בהאי עלמא ליכא, הפירוש שאין בנמצא בכל העולם הזה לשלם שכר בעד מצוה אחת. והחכם עיניו בראשו אינו מאבד זמנו לבטל רק בתורה ומצוות ומעשים טובים ואפילו במשא ומתן הוא עושה לקיום התורה והמצוות בכל דרכיך דעהו. אבל הכסיל בחושך הולך ומאבד ימיו לבטלה ומדבר דברים בטלים כל היום, ולא די לו כל היום, אפילו בשעת התפלה ובחזרת הש"ץ השמונה עשרה אשר כל אמן שעונוה אין לה שיעור וערך גודל שכרה והמדבר דברים בטלים העונש גדול מאוד.

וזוהו פירוש המדרש והיה עקב תשמעון, ופירש רש"י אם המצוות קלות שאדם דש בעקביו תשמעון, וכל המצוות שבידו לעשות ולא לדבר בשעת התפילה ולשמוע כל הברכה ולענות אמן, וקלים הם בידו לקיים בכל יום, ומשולים הם לאבנים טובים שמונחים הפקר ואינו רוצה לקבלם, והוסיף עוד חטא על פשע ומדבר אז דברים בטלים המכוונים ללחם המעופש (אבל עם כל זה אין ישראל שלא יעשה מצוה, כמאמר חז"ל כפלה הרמון רקתך, ולא יענה אמן איזה פעמים והם מכוונים לאבנים טובים שנמצא באמתחתו הוא גופו). וכאשר

ועכשיו עוד הזמן והעת שבידינו לזכות ולתקן נפשינו, שלא יודע אנוש יומו, וישוב ויתחנן לה' כבן המתחטא לפני אביו שיזכהו לשוב לפניו בתשובה שלימה.

לאחר התחיה שיגיע לאלף השביעי בהתחדשות העולמות, בעת שהקדוש ברוך הוא יחדש עולמו, ישארו שם רק הצדיקים.

ודע כי כל זה שהבאתי עד כאן המה רק תענוגי עולם הנשמות הנקרא עולם העתיד, כי עיקר תענוגי עולם הבא נקרא לאחר התחיה שיתענג הגוף והנפש ביחד, כמובא להלן ברצות ה', וכאשר מביא על זה רבינו בעל הרמב"ן ז"ל ראיות ברורות בספרו הק' שער הגמול, שעולם הבא נקרא אחר התחיה, עיין שם באריכות, ואחר כך לאחר התחיה שיגיעו לאלף השביעי בהתחדשות העולמות, בעת שהקדוש ברוך הוא יחדש עולמו, ישארו שם רק הצדיקים, ואשר שבו בתשובה שלימה לפניו יתברך, בכל ליבם ונפשם. הרחמן הוא יזכנו להיות מעבדיו ועושי רצונו עד עולם, אמן כן יהי רצון אמן ואמן.

הערות

הלוק ילך מזה העולם לעת פקודתו ובכה כי שם הוא מעוות שלא יוכל לתקן רחמנא לשזבן.

ונגמור בטוב כל הפסוק, נושא משך הזרע, באם ששומע כל הברכות ועונה אמן אשר בעולם הזה נראה שהוא דבר קטן כמו הזריעה שזורעין בקרקע, אבל אחר כך בעולם העליון לעת פקודתו בא יבא ברנה נושא אלומותיו, נעשה מזה אלומות אלומות גדולים (ספר הפנים דף טו: אות לא).

קול הרשב"י
שיעור בזוהר היומי
0722-990055

**ניתן לשמוע שיעורים של הזוהר הקדוש
בלשון הקודש בלשון קלה ונעימה.**

**בשורה משמחת ביותר
לעם ישראל**

ערוץ הזוהר העולמי

לראשונה בהסטוריה היהודית!

יאכטה בלב ים

**המשדרת ערוץ חדש "קול הרשב"י ו-"קול הזוהר"
24 שעות ביממה לכל העולם כולו!**

עם ישראל מודה לתורם האוניה

ויזכה להצלחה מרובה ולביטול גזירות רעות מעם ישראל,
ולביאת המשיח בחדס וברחמים.

את קול הזוהר תלמדו, ואת שופרו של משיח תשמעו.

להפעלת הערוץ דרוש לנו משדר רב עוצמה

שעלותו כ-150,000 ₪!

זכה גם אתה להיות שותף בזכות העצומה

חייג עכשיו ותזכה לעולם הבא: 054-4577956 / 0548-436784

ניתן להקדיש לעילוי נשמת, לזיווג הגון, לרפוא"ש, לאריכות ימים,
לפרנסה טובה, נחת מהילדים, ולכל הישועות.
אפשרות לפריסת תשלומים.

זהר על מעלת ושמירת השבת וימים טובים

מספר "השבת והזהר"
מאת האדמו"ר מהאלמין שליט"א, שנת תש"ע

סוד הסודות לידועי החכמה. אשריהם כשרות זו מתעוררת. הרוח הזו היא התפשטות הנקדה הזו, ויוצאת ממנה ומתפשטת בעולם, ואותה היא סוד השבת ששרוי למטה, ועל כך כתוב בו שמירה, (שמות לא) ושמרו בני ישראל את השבת, והרי פרשוה, לא כתוב שבת, אלא את השבת, לרבות אותה רוח ששורה על הכל, וצריך לשמר אותה הואיל ועומדת עם האדם. ועל זה כתוב, (ישעיה נב) כל שמר שבת מחללו.

הנאת הרוח

ב וד הזה יש סוד אחר. הרוח הזה נהנית ביום הזה מהנאתם של ישראל ומהענש שלהם, ומשום כך צריך לתת לה ענג במאכל ובמשתה שלש פעמים בשלש סעודות של שלש דרגות האמונה, כמו שבארוה, וזו נוסטלת שמחה וענג באותן סעודות של ישראל. אשרי חלקו מי

רוא דריון לידעי חכמתא, וכאין אינון בדר האי רוחא אתער. האי רוחא איהו אתפשטותא דהאי נקודה, ונפקא מינה, ואתפשטא בעלמא, וזהו הוי רוא דשבת, דשרא לתתא, ועל דא כתיב ביה שמירה, (שמות לא) ושמרו בני ישראל את השבת, והא אוקמוה, שבת לא כתיב, אלא את השבת, לאסגאה ההוא רוחא דשרי על כלא, ואצטרך לנטרא ליה, הואיל וקיימא עמיה דבר נש, ועל דא כתיב, (ישעיה נב) כל שומר שבת מחללו.

הנאת הרוח

בהאי רוא אית רוא אחרא. האי רוחא, אתהגי בהאי יומא, מהנאותן דישראל, ומהענוגא דלהון, ובגין דא, בעי למיהב ליה ענוגא, במיכלא ובמשתיא, תלת זמנין, בתלת סעודתין, דתלת דרגי מהימנותא, בקמה דאוקמוה. והאי נטיל חדוה וענוגא, באינון סעודתי דישראל.

וּבָאָה חוֹלְקִיהָ, מִאֵן דֹּאֲהֵנִי לִיָּה, וּמַעֲנֵג
לִיָּה, בְּהֵאֵי יוֹמָא.

הָאֵי רוּחָא, אֲתֵהֵנִי כָּל שִׁיתָא יוֹמִין,
מִרוּחָא עֲלָאָה דְּעֵתִיקָא דְּכָל
עֵתִיקוֹן. וּבִיּוֹמָא דְּשַׁבְּתָא, בִּיּוֹן דְּנַחֲתָא,
וְאַתְסָחִי בְּגִנְתָּא דְּעֵדֵן בְּלִילְיָא, אֲתַעֲנֵג
מַעֲנוּגָא דְּגוּפָא, בְּסַעֲוִדְתִּי דְּמַהִימְנוּתָא,
וְאַתְעֵטֵר (נ"א וְאַתְעֵנֵג) הָאֵי רוּחָא מַעֲלִיא
וְתַתָּא, וְאַתְרוּי בְּכָל סְטֵרִין, בְּעֵטְרָא
(נ"א בְּעֵנּוּגָא) דְּלַעֲלִיא וְתַתָּא.

שְׁמַהֲנָה אוֹתָהּ וּמַעֲנֵג אוֹתָהּ בְּיוֹם
הַזֶּה.

הָרוּחַ הַזֶּה נִהְיִית כָּל שֵׁשֶׁת הַיָּמִים
מִהָרוּחַ הָעֲלִיּוֹנָה שֶׁל עֵתִיק כָּל
הָעֵתִיקִים, וְכִיּוֹן שִׁיּוֹרְדֵת בְּיוֹם הַשַּׁבָּת
וְרוּחָצָת בְּגֵן עֵדֵן בְּלִילָהּ, מִתַּעֲנֵג
מַעֲנֵג הַגּוּף בְּסַעֲוִדוֹת שֶׁל הָאִמּוּנָה,
וּמִתַּעֲטֵרֶת (וּמִתַּעֲנֵגֶת) הָרוּחַ הַזֶּה
מִמַּעֲלָה וּמִמַּטָּה, וְנִרְוִית בְּכָל
הַצְדָּדִים בְּעֵטְרָה (בְּעֵנֵג) שְׁלִמְעָלָה
וּמַטָּה.

וְשִׁמְרוּ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל אֶת הַשַּׁבָּת

וְהוֹאִיל וְקִיּוּמָא עֲמִיָּה דְּבַר נֶשׁ,
אֲצִטְרִיד לִיָּה לְנִטְרָא לִיָּה.
וְעַל דָּא כְּתִיב וְשִׁמְרוּ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל אֶת
הַשַּׁבָּת. שַׁבַּת, דָּא הוּא הֵהִיא נְקוּדָה
תַּתָּאָה. אֶת הַשַּׁבָּת, דָּא הוּא הָאֵי
רוּחָא, אֲתַפְּשִׁטוּתָא דְּהֵהִיא נְקוּדָה.
הֵהוּא אֲתַפְּשִׁטוּתָא, כַּד אֲתוּסֵף קְדוּשָׁן
וּבִרְכָּאן מַלְעִילָא, עַל הֵהִיא נְקוּדָה,
אֲתַנְהִיר בְּלָא, וְאַתְעֵבִיד רוּחָא נְהִירָא
בְּכָל סְטֵרִין, אֲתַפְּלַג לַעֲלִיא וְנְהִיר.
וְאַתְפְּלַג לְתַתָּא וְנְהִיר. וְדָא הוּא
דְּכְתִיב בִּינִי וּבֵין בְּנֵי יִשְׂרָאֵל חוֹלֵק
אֲחֻסָּנָא אֵית לֵן בְּחֵדָא.

וְשִׁמְרוּ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל אֶת הַשַּׁבָּת
וְהוֹאִיל וְעוֹמֵד עִם הָאָדָם, צְרִיד לוֹ
לְשִׁמְרָא אוֹתוֹ, וְעַל זֶה כְּתוּב וְשִׁמְרוּ
בְּנֵי יִשְׂרָאֵל אֶת הַשַּׁבָּת. אֶת הַשַּׁבָּת -
שַׁבַּת זֹו הִיא נְקוּדָה תַּחְתּוֹנָה. אֶת
הַשַּׁבָּת - זֹוהִי אוֹתָהּ רוּחַ,
הַתַּפְּשִׁטוּתָא שֶׁל אוֹתָהּ נְקוּדָה. אוֹתָהּ
הַתַּפְּשִׁטוּת, כְּשֶׁנוֹסְפוֹת קְדוּשׁוֹת
וּבִרְכוֹת מַלְמַעְלָה עַל אוֹתָהּ נְקוּדָה,
הַכֹּל נְאוּר, וְנַעֲשִׂית רוּחַ מְאִירָה בְּכָל
הַצְדָּדִים, מִתַּחֲלָק לְמַעְלָה וּמֵאִיר,
וְנִחֲלָק לְמַטָּה וּמֵאִיר. וְזֶהוּ שְׁכָתוּב
בִּינִי וּבֵין בְּנֵי יִשְׂרָאֵל, חֵלֶק יִרְשָׁה יֵשׁ
לָנוּ כְּאַחֵד.

חוֹלְקָא דְּלַעֲלִיא, אֲתַעֲטֵר בְּהֵאֵי
יוֹמָא, מַעֲנוּגָא עֲלָאָה
קְדִישָׁא, וְאַתְהֵנִי מְזִיּוּא עֲלָאָה

הַחֵלֶק שְׁלִמְעָלָה מִתַּעֲטֵר בְּיוֹם הַזֶּה
מִהָעֵנֵג הָעֲלִיּוֹן הַקְּדוּשׁ, וְנִהְיָה מִהָזִי
הָעֲלִיּוֹן שֶׁל עֵתִיק כָּל הָעֵתִיקִים.

הַמִּשְׁךְ בְּסוּף עֲמוּד כ"ב

מדוע משיח לא בא?

מי אומר שחייבים לשמור גם את השני ממכשולות?

משיב על כך החפץ חיים, על האדם לדעת שקיים חלוק גדול בין מי שעובד את בוראו לבין מי שמקיים את מצוותיו, כי העובד מתפנן ברצינות לעבוד את השם, לבין זה השומר ומקיים את המצוות רק בכדי לקבל שכר (אגיאסט), ולעיתיד לבא נוכל להבחין ולראות מי באמת עבד את הקב"ה באמת ובתמים, ומי רק בקש לרכוש מצוות.

מה היא אמת המדה להבחין בין עובד את השם באמת לבין מי שרק רוצה לקבל שכר? זה המתפנן באמת לעבוד את השם שברא אותו ונותן לו מפל הטוב, הוא רוצה שכלם יעבדו את הקב"ה ויעשו את רצונו, בכדי שכבודו של בורא העולם יגדל, וישמע אצל כל בני אנוש, וכשהוא רואה אנשים שאינם הולכים בדרכי ה', אז הדבר כואב לו נורא.

[קיימת אמרה עממית ידועה, אם לכל אחד היה רצון וחשק לעבוד את ה', בדיק באותו חשק שיש לו שכל אחד יסע לרבו, אז היינו נראים הרבה יותר יפים].

אחרת הוא אצל אותו אדם המתפנן תמיד רק את עצמו (אגיאסט), אפילו כשאנו עושים את רצונו של הקב"ה הלה כלל לא יביט אליו, אותו לא מעניין אם אחרים גם עושים את רצונו של הקב"ה, זה גם לא מפריע לו כשהוא רואה אנשים שכלל אינם עובדים את בורא העולם.

אותו דבר הוא גם אצל מאכלות אסורות, זה האומר מה מעניין אותי מישהו אחר [חוץ מזה שהוא עוקר את המצוה של "הוכח תוכיח"], זוהי הוכחה שכל עבודת ה' שלו היא רק בשביל עצמו, הוא מתפנן רק לכוננות אישיות.

חוץ מכל זה ישנו גם ענין של ערבות, שהפגנה שכל מי שהיה בהר סיני וקבל ביחד את על התורה והמצוות קבל על עצמו לעשות מעשים שגם אחרים ישמרו ויעשו את רצון התורה בדיק כפי שצריך.

ולכן, אפילו המשלם ששומר את עצמו ובורח מן האסורים בכל הכח, אפילו מספק ספיקא של אסור, יכול להוצר מצב שבעתיד לבא יתבעו אותו על אכילת חזיר, נבלות וטרפות, ועוד, ועל שאלתו מדוע מענישים אותו על דברים שכלל לא עשה, ועוד יוסיף שבכל הנהגותיו בחייו אפילו לא היה בהם חשש של האסורים מן הסוג הזה וכי מעולם לא עברו את שפתיו מאכלים שאינם פשרים בנדאות. על כך ישיבו לו: האם לא ידעת שכל אחד ערב לשני וחביב לדאג שחברו גם הוא ישמר על התורה והמצוות, כי הנד נושא באחריות. בא והזכר על העבר! כמה אנשים אכלו דברים שאסור לאכול, ואתה ידעת

כי אסור לאכול זאת, ואם כן מדוע לא צעקת? ושלל יחשבו לרגע שזה לא כל כך נורא, מאחר וגם אחרים לוקחים חלק בעוון זה ונושאים באחריות, כי כשהאדם הוא ערב לעשרות אלפי דולרים, אף שיש לו שתפים רבים שהם ערבים, בכל זאת זה יוצא הרבה כסף לכל אחד (עד כאן מקוונטרס דבר בעתו מדור שער בית ישראל). לכן שכל אחד יעשה מצדו כל מאמץ למנוע מעצמו ומכל בני ביתו, ומכל קרוביו וידידיו מכל סוגי האוכל המפקקים, ולבדוק היטב כל מאכל הנכנס הביתה. ובזכות זה של מצות הזהירות ממאכלות אסורות כפי שצריך להיות נזקה כלנו להנצל מכל פגע רע, ונזקה לישועה בקרוב, ולגאלה שלמה, ונוכל לשמוח בעתיד ביחד עם הצאצאים וצאצאי הצאצאים, בכל האברים ללא שום צער, ורק בתענוגים.

סמל תבנית שוחט ירא השם - צער גלגול למאכילי טרפות

בספר הגלגולים של האר"י ז"ל (דפוק פראנקפורט דף ל"ט עמוד א ד"ה והמדבר) כתוב, שזה המאכיל טרפות ליהודים מגלגל בפעלי העצים, וכשהרוח נושבת ומכה עליה זהו צער גדול, וסופו של הענש שהעלה נופל על הרצפה, והצער הוא בדייק כמו המות, זה יכול לחזור על עצמו 100 פעם ויותר, כל זה לפי כמה שנים שהוא האכיל טרפות (ועין בנפש ישעיה עמוד רי"ג, ובספרי שו"ת זבחי צדק).

לא שוחט, ולא סוחר - ואף על פי כן מאכיל נבלות וטרפות

בספר "דעת תורה" (סימן א' אות י"ב) הוא מצטט בשמו של ה"שערי תשובה" לרבנו יונה, שאם הרב המכשיר לא נזהר על השוחט כפי שצריך לשמור ולהזהר, הוא נחשב כמו מאכיל טרפות לישראל ח"ו, עין שם, (ועוד עין שו"ת חתם סופר (יו"ד סי' יג ובספרי שו"ת זבחי צדק באורך גדול), וכמו כן מבאר בספר "המנהיג היהודי" שכל רב שאינו מוכיח את בני קהלתו על פשרות המאכלים, וכן אב הנותן לילדיו לאכול דברים המפקקים נקרא מאכיל טרפות, ולא די זה שנענש שהילדים יצאו חס ושלום לתרבות רעה, כמבאר ברמב"ם, ועוד, יקבל את הענש על כל העברות שבניו ונכדיו יעברו כל ימי חייהם, עד סוף כל הדורות, וכן מבאר שם: **שכל המכניס אורחים לביתו ומאכילן דברים מפקקים נחשב למאכיל טרפות ויצא שכרו בהפסדו.**

אכילת נבלות וטרפות - חמור יותר מחלול שבת קודש

החפץ חיים ז"ל כותב בספרו "מחנה ישראל", שחיל יהודי שאל אותו פעם במה עליו להעדיף, הוא יכול להיות בצבא אצל מפקד שהוא אדם נוח והוא ירשה לו לשחוט ולאכל כשר, אך הוא יאלץ לעבד שם בשבת, אך יש לו אפשרות אחרת להמנות כחיל במפקדה אחרת, אבל שם הוא אמנם לא יעבד בשבת, אבל הוא לא יוכל לאכול כשר, ואז החפץ חיים צוה עליו להעדיף את המחנה ששם יאלץ לחלל שבת והסביר לו את טעם הדבר, שהגם ששבת הוא באסור סקילה, אבל כשהוא יגיע הביתה הוא יוכל לשמור שבתות הרבה, אבל כשהוא יאכל נבלות וטרפות הפגם ישאר בנשמתו לנצח, עד כאן לשונו.

המשך יבא

לְשׁוֹן הָרַע עַל הַצְדִּיקִים

מספר "דברי תורה" על התורה חלק ה'
מכ"ק מרן אדמו"ר מהלמיו שליט"א

"זאת תהיה תורת המצרע וכו'" (ויקרא יד, ב) - זאת תהיה תורת המוליא שס רע (ויקרא רבה טז, א).

גודל השכר של הצדיקים - "אמרתי אפאיהם אשביתה מאנוש זכרם"
(דברים, לב, כו)

א. מפרש רבינו עובדיה ספורנו, "אמרתי אפאיהם" אשאר איזה פאה מהם, והמותר אכלה, כמו שאעשה באחרית הימים, אחרי שלא השגתי שלימותם לא במתן תורה, לא בארץ ישראל ולא בגלות, כאמרו: "כי בהר ציון ובירושלים תהיה פליטה כאשר אמר ה', ובשרידים אשר ה' קורא".

ועל פי זה אפשר לומר, דהנה אמרו רז"ל דקודם ביאת המשיח ישאר רק אחד בעיר ושנים במשפחה שיזכו לילך לקראת משיח צדקנו. ויש לומר דזהו מה שכתב הספורנו אשאר איזה פאה מהם, פירוש שישארו אחד בעיר ושנים במשפחה, והביאור בזה מדוע ישארו אחד בעיר ושנים במשפחה, הלא כתיב לבלתי יודח ממנו נידח?

ב. ואפשר לומר על פי מה שכתב בספר הקדוש חובת הלבבות (שער הכניעה פ"ד) דהרבה אנשים כשבאים לעולם הבא מוצאים שם על חשבונם מצוות שלא קיימו מימיהם, וכן להיפך, מצוות שקיימו אבל אינם עולים על חשבונם. והטעם לזה, כי מצוות אלו קיבלו במתנה מאנשים שדיברו עליהם לשון הרע ורכילות, וכן להיפך, אם הוא דיבר נגד חבירו הרי חבירו נוטל ממנו כל מצוותיו ועל כן חסרים מחשבונם כל המצוות שעשה בחייו (וכ"ה בספר חסידים, של"ה, מגיד מישרים פרשת ויקהל, ועיין מהרש"א עבודה זרה דף י"ט, וישמח משה פרשת תצוה). בהעלות האדם דבר נורא זה על לבבו, רעדה ופלצות יאחזנו, איך שגרם בדיבור פיו שכל המצוות ומעשים טובים שיגע עליהם לקיימם בכל ימי חייו, ניטלו ממנו במשך כמה דקות על ידי איזה דיבורי לשון הרע נגד חבירו, וניתנו לחבירו שעליו דיבר לשון הרע. ועל כן צריך כל אחד ואחד ליזהר מאד בזה, שלא לדבר לשון הרע נגד חבירו.

ג. ועל כן על ידי שמדברים לשון הרע על הצדיקים ותלמידי חכמים, על ידי זה באים מצוות שעשו הם, על חשבונם של הצדיקים ותלמידי חכמים. וזהו ענין אחד בעיר ושנים במשפחה, שהם לוקחים את המצוות שעשו שאר בני אדם שדיברו עליהם ושלא יהיו ראויים ח"ו להיות נשארים לפליטה.

ד. ובזה פירשתי מאמר הגמרא (שבת ל"ב ע"א) מגלגלין זכות על ידי זכאי וחובה על ידי חייב. וצריך ביאור הלשון **מגלגלין**, וגם צריך ביאור מדוע באמת הוא כן, הלא סוף כל סוף לפעמים עושה החייב גם כן זכות ומדוע לא יתגלגל הזכות הזה גם כן על ידו.

אך להנ"ל יש לומר דקאי על אותם שמדברים לשון הרע על הצדיקים שהם הזכאים, ועל ידי זה מגלגלין זכות על ידי זכות, פירוש שמגלגלין את הזכות שעשה החייב, שיבא לחשבון הזכאי, אשר החייב דיבר עליו, וכמו שכתב החובת הלבבות דהמצוות שעושה המספר לשון הרע באים לחשבון הצדיק שדיבר עליו החייב. והוא על דרך אמרם ז"ל **גלגל החוזר בעולם**, והבן.

ה. ובזה יש לפרש מאמר המשנה (אבות פרק ו' משנה א') רבי מאיר אומר כל העוסק בתורה לשמה זוכה לדברים הרבה, ולא עוד אלא שכל העולם כולו כדאי הוא לו. והמפרשים מדייקים באמרו **דברים הרבה**, מאי הכוונה בזה. גם צריך ביאור מה שאמר ולא עוד אלא שכל העולם כולו כדאי הוא לו.

ולהנ"ל יבואר שפיר, דהלומד תורה לשמה אין לו שום פניות ונגיעות עצמיות וממילא מוכיח את בני דורו, כי אינו מתיירא מהם, מה שאין כן הלומד תורה שלא לשמה, אינו מוכיח את בני דורו, דהלא יש לו פניות ונגיעות עצמיות ומתיירא להוכיחם פן יתלוצצו ממנו. וידוע מאמר רז"ל האי צורבא מרבנן דמרחמין ליה בני מתא משום דלא מוכח להו במילי דשמיא. וכן בדורינו, הרבנים הקלים שמקילים לבני אדם כמו שנאמר ומקלם יגיד להם, אוהבים אותם ואומרים עליהם שהם הרבנים שאפשר לסמוך עליהם.

ו. וזהו רבי מאיר אומר כל הלומד תורה לשמה זוכה לדברים הרבה, פירוש שבני אדם מדברים עליו ומתלוצצים ממנו כיון שמוכיח אותם שילכו בדרך הטוב, ועל כן כיון שמדברים עליו הרבה, ממילא זוכה לדברים הרבה, שבאים אליו מעשיהם הטובים של אותם בני אדם שמדברים עליו, וזהו זוכה לדברים הרבה.

ולזה סיים רבי מאיר, ולא עוד אלא שכל העולם כולו כדאי הוא, פירוש שכדאי עבורו, והטעם בזה, לו, כי כל מעשיהם של בני אדם שמדברים עליו באים לו, שעולים לחשבונו, ועל כן כדאי הוא לו, ודו"ק.

המשך יבא

הַשַּׁבָּת בְּיִשְׂרָאֵל כְּהַלְכָתָהּ

יצא לאור ע"י

האדמו"ר מהאלמין שליט"א בשנת תשמ"ב

עא. וְכֵן אֲגֵרֶת שֶׁל מִשָּׂא וּמִתֵּן אֲסוּר לַעֲיֵן בּוֹ (פרי מגדים א"א י"ט).

עב. אֲגֵרֶת הַנְּשָׁלַח לוֹ אִם אֵינוֹ יוֹדֵעַ מֵה כְּתוּב בָּהּ מִתֵּר לַעֲיֵן בּוֹ (ש"ז סעיף י"ד) דְּשָׂמָא כְּתוּב בּוֹ דְּבַר שְׁצָרִיָּהּ לוֹ (מגן אברהם י"ט) אֲבָל כְּשֶׁכֶּבֶר קָרָאָה אוֹ יוֹדֵעַ מֵה שְׁכָתוֹב בָּהּ אֲסוּר לְקִרְוֹתֶיהָ מִשּׁוּם שְׁטְרֵי הַדְּיוֹטוֹת (שם), וּמִכָּל מְקוֹם מִתֵּר לְטַלְטְלוֹ אִם אֵינוֹ מְקַפִּיד לְצוּר עַל פִּי צְלוּחִיתוֹ, וְהַקְפִּידָא תְּלוּי בָּאֵם חוֹשֵׁשׁ שְׁלֵא יִתְלַכְלַךְ וְאִם מְקַפִּיד לְצוּר בּוֹ מִשּׁוּם שְׁכָתוֹב בּוֹ דְּבַר סִתֵּר מִתֵּר לְטַלְטְלוֹ דִּמְכָּל מְקוֹם אֲפֻשֶׁר לְצוּר בּוֹ וַיִּנִּיחַ הַכְּלִי עִם הָאֲגֵרֶת שֶׁעַל פִּיהָ בְּמְקוֹם מְצַנֵּעַ (מגן אברהם ומחצית השקל סעיף כ), וְאִם הָיָה בְּאֲגֵרֶת פְּסָקִים וְדִינִים כְּפִי הַתּוֹרָה מִתֵּר לְקִרְוֹת בָּהּ לְכוּלֵי עֲלָמָא (דרכי משה אות ז, עולת שבת אות ט"ז), וְכֵן אִם נִכְתְּבָה בְּלִשׁוֹן הַקֹּדֶשׁ לְכוּלֵי עֲלָמָא שְׂרִי (משנה ברורה ס"ג).

עג. וְאִם הָאֲגֵרֶת הוּבָא מִחוּץ לַתְּחוּם מִתֵּר לְנַגֵּעַ בּוֹ וּלְטַלְטְלוֹ (מגן אברהם סק"כ, גר"א, משנה ברורה, ושאר אחרונים), וּבְעֵנִין הָעֵינִין בּוֹ יֵשׁ מְבוּכָה וְעַד כָּאֵן נִכּוֹן לְהַחְמִיר מִי שֶׁהוּבָא בְּשִׁבְלֵהּ אִם לֹא לְצָרֶה גְדוֹל דָּאֵז יֵשׁ לְסַמֵּךְ עַל הַמְּקָלִין (ביאור הלכה ד"ה טוב לזיזרה).

עד. עֲכוּ"ם שֶׁמֵּבִיא אֲגֵרֶת בְּשַׁבָּת אֵין מְקַבְּלִין אוֹתוֹ מִיָּדוֹ אֲלָא אוֹמְרִים לוֹ שִׁינִיחַ עַל גְּבִי קֶרֶקַע אוֹ שְׁלַחַן כִּי חוֹשְׁשִׁין שָׂמָא טָרָם שִׁיעֲמַד לְפוּשׁ יִטַּל יִשְׂרָאֵל הָאֲגֵרֶת מִיָּדוֹ טָרָם שִׁיעֲמַד לְפוּשׁ וְנִמְצָא הַיִּשְׂרָאֵל עוֹשֶׂה גִמְרֵה הַהוּצָאָה מִרְשׁוֹת לְרְשׁוֹת, שֶׁעֲכוּ"ם עָשָׂה עֲקִירָה וַיִּשְׂרָאֵל הִנָּחָה (משנה ברורה סעיף קטן נ"ו).

עה. אִם הֵבִיא הָעֲכוּ"ם אֲגֵרֶת חֲתוּמָה יֹאמֵר לוֹ הַיִּשְׂרָאֵל, אֵינִי יָכוֹל לְקִרְוֹתָהּ כָּל זְמַן שְׂאִינוֹ פְּתוּחַ וּמִמִּילָא יִבִּין הָאֵינוֹ יְהוּדִי וַיִּפְתַּחְהוּ, וְלֹא יֹאמֵר לְעֲכוּ"ם בְּהִדְיָא לְפִתְחָהּ אִם לֹא לְצָרֶה גְדוֹל (משנה ברורה שם), וַיֵּשׁ מְקָלִין דְּלִכְתַּחְלָה יֹאמֵר לְהָעֲכוּ"ם בְּרַמְיָזָה וְאִם לֹא הֵבִין יֹאמֵר לוֹ לְהִדְיָא (כף החיים ק"ד).

עו. כָּל דְּבַר שֶׁאֲסוּר לְזַמֵּר לְעֲכוּ"ם לַעֲשׂוֹתוֹ בְּשַׁבָּת אֲסוּר לְרַמֵּז לוֹ לַעֲשׂוֹתוֹ, אֲבָל מִתֵּר לְרַמֵּז לוֹ לַעֲשׂוֹת מְלָאכָה אַחֵר שַׁבָּת (רמ"א סעיף כ"ב), וְהוּא הַדִּין שֶׁאֲסוּר לְזַמֵּר לְעֲכוּ"ם בְּשַׁבָּת אֵיזָה דְּבַר שִׁיבִין מִתּוֹךְ כֶּה שִׁיעֲשֶׂה מְלָאכָה וְעַד כָּאֵן

אָסור לומר לאִינוּ יְהוּדֵי שְׂקִינָנָה חֲטָמוּ כְּדֵי שְׂבִיבִין שְׂסִיר הַפָּחַם שְׁפָרָאשׁ הַנֵּר
(משנה ברורה בשם מגן אברהם, אליהו רבה, מאמר, וח"א).

עז. אָבֿל מִתֵּר ל׳וֹמֵר בְּרִמּוֹז שֶׁלֹּא בִלְשׁוֹן פְּקִידָה כְּגוֹן שְׂאוֹמֵר, הִנֵּר אֵינױ מֵאִיר יִפֵּה, אױ אֵינױ יְכוֹל לְקִרוֹת לְאוֹר הִנֵּר הַזֶּה שֵׁישׁ בױ פָּחַם וְשׁוֹמֵעַ הָאֵינױ יְהוּדִי וּמִתְקַנּוֹ, וְאֵין לְאַסֵּר מִטַּעַם הַנָּאֵה מִמִּלְאֻכַּת הָעֶכּוֹ״ם בְּשַׁבָּת דְּאָסוֹר אֶפְלוּ נַעֲשֶׂה בְּהִתֵּר כָּל זֶמַן שֶׁנַּעֲשֶׂה בְּשִׁבְלִי יִשְׂרָאֵל, דְּאֵין זױ הַנָּאֵה כָּל כֶּךָ דְּגַם מִקִּדְּם הָיָה יְכוֹל בְּשַׁעַת הַדַּחֵק לְקִרוֹת לְאוֹרוֹ (מִשְׁנֵה בְרוּרָה סְעִיף קֹטֵן ע״ו בִּשְׁם פְּרִי מִגְדִּים).

עַח. כְּתַל אֹז וְלֹחַן שֵׁישׁ בּוֹ צוּרוֹת חַיּוֹת מְשֻׁנוֹת, אֹז דִּיּוֹקְנָאוֹת שֶׁל מַעֲשִׂים כְּגֹן מְלַחֶמֶת דָּוִד וְגִלְיָת, וְכוּתֶבֶין זֶה צוּרַת פְּלוֹנִי וְזֶה דִּיּוֹקֵן פְּלוֹנִי אֲסוּר לְקִרוֹת בּוֹ בְּשִׁבְתָּ, גְּזֵרָה מְשׁוּם שְׁטֵרֵי הַדִּיּוֹטוֹת (ש"י סעיף ט"ו), וְאַפְלוּ יִצְחָק וְעֵקֶדְתּוֹ אֲסוּר (עיינן שם אוֹת ח"י, אֵלֵיהֶוּ רַבָּה שֶׁם), וּבְחַל מִתֵּר כִּיּוֹן דִּדְבָר מוֹעֵט הוּא (מגן אַבְרָהָם ר"א, אֵלֵיהֶוּ רַבָּה ל"ח, תו"ש ל"ח).

עט. מְלִיצוֹת וּמַשְׁלִים שֶׁל שִׁיחַת חֲלִין וּדְבָרֵי חֶשֶׁק כְּגוֹן סֵפֶר עֲמֻנּוּאֵל, וְכֵן סִפְרֵי מְלַחְמוֹת אֲסוּר לְקִרּוֹת בְּשֶׁבֶת וְאַף בַּחֵל אֲסוּר מִשּׁוּם מוֹשֵׁב לְצִים, וְעוֹבֵר מִשּׁוּם אֶל תִּפְנּוּ אֶל הָאֲלִילִים, לֹא תִפְנּוּ קֹל מִדַּעְתְּכֶם, וּבְדִבְרֵי חֶשֶׁק אִיכָא תוּ מִשּׁוּם מְגֵרָה יֵצֵר הָרַע, וּמִי שֶׁחִבְּרָן, וּמִי שֶׁהֶעֱתִיקוּ, וְאִין צְרִיךְ לֹאמַר הַמְדַּפִּסִּין מִחֲטִיאִים אֶת הָרַבִּים (לשון המחבר סימן ש"ו סעיף ט"ז), וְרֵאִיָּה בַּעֲלָמָא בְּצוּרוֹת שְׂרִי (מגן אברהם סעיף קטן כ"ג, תו"ש מ.) וְהוּא הַדִּין דִּיהוּלֵּךְ לְטִרְטִיאוֹת וְקִרְקִסִיאוֹת (וְהֵם מִינֵי שְׁחוק) וּשְׂאָר מִינֵי תַחְבּוּלוֹת, וְגַם בְּפוּרִים לֹא שְׂרִי רַק הַשְׁחוק שְׁעוֹשִׁין זָכָר לְאַחֲשׁוּרוֹשׁ (מגן אברהם כ"ב, אליהו רבה ל"ח, תו"ש ט"ל, א"א כ"ב, משנה ברורה ק"ט, כף החיים קט"ו, ובמשנה ברורה שם האריך להתלונן על מה שנעשה אצל הרבה כהיתר לילך לבית טרטיאות, יעיין שם).

המשך הזוהר מעמוד טז

דעטיקא דכל עתיקין. חולקא תתא, מתעטר ביום הזה החלק התחתון מענג שלמטה שנהנה בסעודות הללו, ועל כן צריך לענגו במאכל ובמשתה, בלבושי כבוד ובשמחת בלבושי יקר, ובחדוה דכלא.

ספורי הזהר

מספר "השבת והזהר"

מאת האדמו"ר מהאלמין שליט"א, שנת תש"ע

אבנים וקורות הבית מעידים על האדם

ח"ב נח ע"א וע"ב

רבי חייא, הוה יתיב יומא חדא, אבבא דתרעא דאושא. חמא ליה לרבי אלעזר חד קטפירא טאסא גביה, אמר ליה לרבי אלעזר, משמע, דאפילו באורחך כלא תאיבין למחך אבתך. אהדר רישא וחמא ליה. אמר, ודאי שליחותא אית גביה. דהא קדשא ברין הוא בכלא עבד שליחותיה, וכמה שליחין אית ליה לקודשא ברין הוא, דלא תימא מלין דאית בהו רוחא בלחודייהו, אלא אפילו אינון מלין דלית בהו רוחא.

פתיח ואמר, (חבוק ב') כי אבן מקיר תזעק וכפסי מעץ יעננה. כמה יש לאדם להזהר מחטאיו שלא יחטא לפני הקדוש ברוך הוא. ואם יאמר מי יעיד בו? הרי אבני ביתו ועצים של ביתו יעידו בו. ולפעמים הקדוש ברוך הוא עושה בהם שליחות. בא ראה, מטה אהרן שהוא עץ יבש, הקדוש ברוך הוא עשה בו את ראשית הנסים, ושתי שליחות נעשו בו. אחד שהוא עץ יבש ובלע את אותם התנינים שלהם, ואחד שהרי לשעה אחת חזר ברוח ונעשה ברירה.

פתיח ואמר, (חבוק ב') כי אבן מקיר תזעק וכפסי מעץ יעננה. כמה אית ליה לבר נש לאזהרא מחובוי, דלא יחטא קמי קדשא ברין הוא. ואי יימא מאן יסהיד ביה. הא אבני ביתיה ואעי ביתיה יסהידו ביה. ולזמנין דקודשא ברין הוא עבד בהו שליחותא. תא חזי חוטא דאהרן, דאיהו אעא יבישא, קדשא ברין הוא שירותא דנסין עבד ביה, ותרי שליחותי ביה אתעבידו. חד דאיהו אעא יבישא ובלע לאינון תנייניא דילהון. וחד דהא לשעתא אתהדר ברוחא ואתעבד ברירה.

פתיח ואמר, (חבוק ב') כי אבן מקיר תזעק וכפסי מעץ יעננה. כמה אית ליה לבר נש לאזהרא מחובוי, דלא יחטא קמי קדשא ברין הוא. ואי יימא מאן יסהיד ביה. הא אבני ביתיה ואעי ביתיה יסהידו ביה. ולזמנין דקודשא ברין הוא עבד בהו שליחותא. תא חזי חוטא דאהרן, דאיהו אעא יבישא, קדשא ברין הוא שירותא דנסין עבד ביה, ותרי שליחותי ביה אתעבידו. חד דאיהו אעא יבישא ובלע לאינון תנייניא דילהון. וחד דהא לשעתא אתהדר ברוחא ואתעבד ברירה.

אמר רבי אלעזר, תפח (דף כ"ח ע"ב) רוחיהו, דאינו דאמרי, דלא זמין קדשא ברין הוא לאחייא מתייא, והיך יתעביד מנייהו בריה חדתא. ייתון ויחמון אינו טפשאין חייביא, רחיקין מאורייתא, רחיקין מניה, בידיה דאהרן הוה חוטא, אעא יבישא, וקדשא ברין הוא לכום שעטא אהדר ליה בריה, משניא ברוחא וגופא. אינו גופין, דהוה בהו רוחין ונשמתי קדישין, ונטרו פקודי אורייתא, ואשתדלו באורייתא יממא ולילי, וקדשא ברין הוא טמיר לון בעפרא, לבתר, בזמנא דיחדי עלמא, על אחת כמה וכמה דייעבד להו בריה חדתא.

אמר רבי חייא, ולא עוד, אלא דהוה גופא דהוה, יקום. משמע דכתיב, (ישעיה כ"ו) יחיו מתיה, ולא כתיב יברא, משמע דברין אינו אבל יחיו. דהא גרמא חד, ישתאר מן גופא תחות ארעא, והוה לא אתרקב ולא אתבלי בעפרא לעלמין, ובהוה זמנא, קדשא ברין הוא ירכך ליה, ויעביד ליה פחמירא בעיסה, ויסתלק ויתפשט לארבע זווין ומניה ישתכלל גופא וכל שייכוי. וקדשא ברין הוא יהיב ביה רוחא לבתר. אמר ליה רבי אלעזר הכי הוא. ותא חזי, ההוא גרמא במה אתרכו. בטל. דכתיב, (ישעיה כ"ו) כי טל אורות טלף וגו'.

אמר רבי אלעזר, תפח רוחם של אותם שאומרים, שלא עתיד הקדוש ברוך הוא להחיות מתים, ואיך יעשה מהם בריה חדשה. יבאו יראו אותם הטפשים את הרשעים, הרחוקים מן התורה, רחוקים ממנו, ביד אהרן היתה מטה, עץ יבש, והקדוש ברוך הוא לפי שעה הפך אותו לבריה משנה ברוח וגוף. אותם גופים שהיו בהם רוחות ונשמות קדושות ושמרו את מצוות התורה והשתדלו בתורה יומם ולילה, והקדוש ברוך הוא טמן אותם בעפר - אחר כך בזמן שיחדש את העולם על אחת כמה וכמה שייעשה אותם בריה חדשה.

אמר רבי חייא, ולא עוד, אלא שאותו גוף שהיה, יקום. משמע שכתוב (ישעיה כו) יחיו מתיה ולא כתוב יברא, משמע שהם בריות אבל יחיו. שהרי עצם אחת נשארת מן הגוף תחת האדמה, והיא לא נרקבת ולא תבלה בעפר לעולמים, ובאותו זמן הקדוש ברוך הוא יברך אותו, ויעשה אותו כמו שאור שבעסה, ותעלה ותתפשט לארבע פנות, וממנה ישתכלל הגוף וכל איבריו, והקדוש ברוך הוא יתן בו רוח אחר כך. אמר לו רבי אלעזר, כך הוא. ובא ראה, אותה עצם במה התרפכה? בטל, שכתוב כי טל אורות טלף וגו'.

מפני מה הסתיר הקדוש ברוך הוא מבעל "מגלה עמוקות" את המכשלה הנוראה?

המשך פרק ו

לאחר הסתלקות בעל "מגלה עמוקות", ביום אחד בא אברך צעיר לקראקא, הוא פנה אל גבאי בית הקברות כשבקשה בפיו: מכיון שראה כי בקרבת קברו

של הגאון בעל "מגלה עמוקות" מצויה חלקת קבר פנויה, חפץ הוא לרכש חלקה זו עבור עצמו. כאשר שמע הגבאי את דברי האברך, החל לגער בו: "מי אתה כי תחשב עצמך ראוי לשכב במקום קדוש כזה?". אולם האברך לא הרפה. הוא היה מוכן לשלם סכום נכבד עבור רכישת הקבר.

חלפו ימים. יום אחד החל הגבאי לחשב בענין, ואמר לעצמו: "הן הוצאות שמירת בית הקברות מרבות, הקפה ריקה, והנה הזדמנות נדירה לפני למלא את הקפה, שכן אברך זה מוכן לשלם סכום נכבד עבור רכישת הקבר הסמוך לקבר בעל "מגלה עמוקות". אגש אליו, אטל ממנו את הכסף, ואז יסדר הכל. מכיון שאני כבר זקן אין לי מה לחשש, ימי ספורים; ואלו אברך זה, בעת בא יומו, יהיה חסר אונים, כאשר אני לא אהיה כבר בעולם והוא לא ידע אל מי לפנות..."

וממחשבה למעשה, גבאי בית הקברות נגש אל האברך, נטל ממנו את הכסף והכניסו לקפת "חברה קדישא", אף את הקבר לא רשם על שמו של האברך. באותו יום נסתלק לפתע האברך לבית עולמו. נחרד הגבאי חרדה גדולה, שכן אפילו את שמו לא היה מוכן למסור. אף במחשבה שניה נרגע הגבאי: הן אין לאברך זה קרובים וידידים, אם כן, אין איש יודע מכל המעשה, מה עוד שפסוק הקבורה הלך למטרות צדקה וזכות גדולה היא לאברך זה. אשר על כן נקבר האברך בחלקה צדדית, לא באותה חלקה ליד בעל "מגלה עמוקות" שרכש לעצמו בחייו.

בלילה בחלומו ראה הגבאי את האברך שבא אליו בטענה: הרי עשינו עסקה ואתה לא קימת את חלקך, לכן תובע אני אותך בפני בית דין של מעלה. נחרד

הגבאי מאד. אולם, משהאיר הבקר אמר לעצמו: "חלומות שוא ידברו, ואין לי להשגיח עליהם". ברם, לאחר השנות החלום פעמים ושלוש, ראה כי אין הדבר פשוט כלל וכלל. נכנס, איפוא, אל הרב בעל הב"ח שכהן כרב בקראקא, ספר לו את כל המעשה והוסיף ואמר כי אינו מוצא מרגוע לנפשו. השיבו הרב בעל הב"ח: "אל תפחד, והיה כי יבוא האברך לפניך שנית בחלום, אמור לו: 'לא בשמים היא', ואם הנך חפץ בדיו תורה, בא לדיו תורה בתאריך פלוני לפני הרב". כאשר נגלה האברך אל הגבאי בחלום הלילה, מסר לו הלה את דברי הרב. האברך הסכים לכו. מיד התקינו מחיצה בבית הכנסת, וכאשר הגיע זמן 'דיו התורה', שמעו כמין רעש מאחורי המחיצה, ואז הבינו כי האברך בא לדיו. צוה הרב אל האברך כי יטען את כל טענותיו, ואז ספר האברך את כל הספור. כאשר גמר, פנה הרב אל הגבאי ושאלו: "מה יש לך להשיב?" "אמת", השיב הגבאי, "כך היה ספור המעשה, אולם מעולם לא עלה בדעתי לקבול במקום זה, שכן אין זה לפי כבוד הרב בעל 'מגלה עמוקות'. מה עוד, גם את שמו של האברך איני יודע. מאחר שלא רצה לומר לי..."

פנה הרב לעבר המחיצה ואמר: אמור לנו מי אתה ומה שמך, ואז נראה אם ראוי הנך לשכב ליד הגאון בעל 'מגלה עמוקות'. האברך לא הסכים בשום אופן לגלות את שמו, וטעמו שמור עמו. אז פסק הרב: "לכאורה, חייבים אנו לקבול את האברך ליד בעל 'מגלה עמוקות', שכן על חלקה זו שלם במיטב כספו, אף מאידך גיסא אין אנו יודעים מי הוא, ואולי אין זה לפי כבודו של הגאון בעל 'מגלה עמוקות' שאברך זה ישכב לצדו. אשר על כן אנו נפתח את הקבר ליד בעל 'מגלה עמוקות', ואתה - פנה הרב אל האברך - אם ראוי אתה לשכב ליד בעל 'מגלה עמוקות', תעבור לבד אל הקבר אשר קנית בחיך..."

הגבאים עשו כן. למחרת עם בקר באו לבית הקברות ויחדו לבס: קברו של האברך היה רח, ואלו הקבר ליד בעל 'מגלה עמוקות' היה מלא... הקימו הגבאים מצבה על קברו וכתבו עליה: פה נטמן האברך לא נודע מי הוא, "יעיד עלי רעו". לאחר שנים, נמחק הכתוב מהמצבה.

בשנת תקצ"ב הקימו מצבה חדשה על הקבר, וחרטו עליה את הדברים הבאים:

וּמַצְבָּה חֲדָשָׁה עַל קְבֻרָתוֹ הַיְצִיב	מְגִלָּה עֲמוּקוֹת וּמְגִיחַ חֲשֵׁכֵנוּ	"צִיּוֹן לִנְפֶשׁ חַיָּה פֶּה מִצָּאנוּ
תִּקְבֵּץ לִפְנֵי לְבָרִיאוֹת אֶרֶץ וְשָׁמַיִם"	בִּי רַב כְּבוֹדָה בְּשֵׁם תִּפְאֶרֶת	וְדַעַת שְׁמָה לְרִיק יִגְעֵנוּ
	לְהַשְׁאֵר בְּדוֹר דּוֹרִים לְמִזְבֵּרֶת	יַעַן נִמְצָא קְבוּרָה בְּאֲשֵׁמֻנִים
	גִּבְאֵי הַחֲבֵרָה קִדְּשׁוּ זֹאת אֶל לְבָם הַיְצִיב	וְתִמְחַנֶּה אוֹתוֹתָיו מִרַב שָׁנִים
		אֲבוֹ יִגִּיד עֲלֶיהָ רַעוֹ גֵּאוֹן עוֹזְנֵנוּ

המשך בעמוד כח

בְּעִיר קְרֵאקָא

סְפּוּר בְּהַמְשִׁכִּים מְשִׁנֵּי בְּעָלֵי תְּשׁוּבָה בְּעִיר קְרֵאקָא

עֵין לֹא רֵאֶתָהּ

בְּכָךְ סִיִּים הִנְפִּטְר אֶת סְפּוּרוֹ עַל מֶה שֶׁהִתְרַחַש אֹתוֹ מֵאֵז פְּטִירָתוֹ וְעַד שְׂזָכָה לְהִגִּיעַ לְמָקוֹם מְנוּחָתוֹ בְּהִיכָלָם שֶׁל בְּעָלֵי הַתְּשׁוּבָה בְּגֶן עֵדֶן. וְלִפְנֵי שְׂדֵמּוּתוֹ נִמּוּגָה בְּעֶרְפְּלֵי הַחֲלוּם, הַשְּׁמִיעַ בְּאָזְנֵי שְׂתָפוֹ לְשַׁעֲבֵר אֶת הַמְּלִים הָאֵלֶּה:

”תַּמְשִׁיךְ כְּמִקְדָּם בְּעֶקְשָׁנוּת וּבְלִי לֵאוֹת בְּחַיֵּי הַסֶּבֶל שֶׁל בְּעָלֵי תְּשׁוּבָה! שְׁלֹא תַעֲלֶה אֶף רֶגֶע בְּלִבְךָ אֶת הַמַּחְשָׁבָה לְסֻטּוֹת מִדֶּרֶךְ הַיְסוּרִים שֶׁצָּעַדְתָּ בָּהּ עַד כֹּה! זִכְרִי! מוּטָב לְסֶבֶל אֶת הָעֲנוּיִים הַקְּשִׁים בְּיוֹתֵר בְּכָל הַחַיִּים בְּעוֹלָם שְׁלִמְטָה, מֵאֲשֶׁר לְסֶבֶל רֶגֶע אֶחָד אֶת יְסוּרֵי הַתַּפֶּת שֶׁבִּגְיָהֲנוּם! חַיֵּי הָאָדָם עָלֵי אֲדָמוֹת מְגִיעִים פַּעַם לְקַצָּם, וְאֵלּוֹ בְּעוֹלָם הַבָּא הַנִּמְשָׁךְ הַכֹּל לְעוֹלָמֵי עוֹלָמִים! לִנְצַח אֵין גְּבוּלוֹת!

”לֶךְ אֶל רַבֵּינוּ הַקְּדוֹשׁ בְּעַל ”מַגְלָה עֲמֻקּוֹת”, וּמִסֹּר לוֹ אֶת כָּל מֶה שֶׁסִּפַּרְתִּי לָךְ. אִם כִּי אֲנִי בָטוּחַ שֶׁהוּא בְּיָדָאֵי יוֹדֵעַ אֶת כָּל זֹאת יוֹתֵר טוֹב מִמֶּנִּי, בְּכָל זֹאת לֶךְ וְסִפֵּר לוֹ! תִּבְקֹשׁ מִמֶּנּוּ לְפָרֶסֶם אֶת הַסְּפּוּר הַנִּפְלֵא הַזֶּה בְּכָל רַחֲבֵי הָעוֹלָם, שֶׁיַּעֲלֶה אֶת הַדְּבָרִים בְּסִפּוֹר וַיִּפִּץ אוֹתוֹ בְּקֶרֶב הַהִמּוֹנִים! שְׁכָל אֶחָד יֵדַע, רֵאשִׁית כָּל, עַד כִּמָּה חַיֵּב הָאָדָם לְהִתְרַחֵק מִן הָעֵבֶרָה; וְשֵׁנִית, לְאִילוֹ מִדְּרָגוֹת נִשְׁגָּבוֹת יָכוֹל הַצִּדִּיק לְהִגִּיעַ בְּעוֹלָם הַבָּא ע”י מַעֲשָׂיו הַטּוֹבִים בְּעוֹלָם הַזֶּה; וְשְׁלִישִׁית, כִּמָּה גָּדוֹל כֹּחָהּ שֶׁל תְּשׁוּבָה הַמַּגְעֶת עַד כִּסֵּא הַכְּבוֹד, כִּי בְּמָקוֹם שֶׁבְּעָלֵי תְּשׁוּבָה עוֹמְדִים אֵין צִדִּיקִים גְּמוּרִים יְכוּלִים לַעֲמֹד. וְלִמְעַן יֵדַע כָּל אֲשֶׁר נִשְׁמָה בָּאָפוֹ, שֶׁמִּתֵּן שִׁכְרֹן שֶׁל מַצּוּוֹת אֵין לְתֹאֵר וְאֵין לְשַׁעֵר. עֵין לֹא רֵאֶתָהּ!

כְּדִי לְפַעֲנֵנָה אֶת הַסְּפּוּר הַזֶּה, נִעְתִּיק עוֹד סְפּוּר שֶׁנִּרְשָׁם בַּפְּנוּקָם הַחֲבֵרָה קְדִישָׁא.

בִּימֵי הָרַב הַגָּאוֹן-עוֹלָם וְהַנוֹרָא בַּעַל "מִגְלָה עֲמוּקוֹת" זְכוּרָנוּ לְבָרְכָה לַחַיִּי הָעוֹלָם הַבָּא, רַב בְּקִהְלָה קְדוּשָׁה קְרֵאקָא, בָּא לְשֵׁם בְּחֹר אֶחָד, לֹא נֹדַע מֵאִין הֵנָּה, וְחָפֵשׁ לוֹ מַעֲמַד לְשֵׁרֶת שְׂמָה. וְנִשְׁתַּכַּר אֲצֵל בַּעַל בֵּית אֶחָד, בַּעַל חֲנוּת גְּדוּלָּה, לְהִיּוֹת מְשִׁרֶת בְּחֲנוּתוֹ, וְעָשָׂה עֲבוֹדָתוֹ בְּאַמוּנָה. וְהִתְנַה עִם בַּעַל הַבֵּית בְּפִרוּשׁ עַל זֶה הָאוּפֹן יִהְיֶה אֲצֵלוֹ מְשִׁרֶת, שְׂיֻכַּל לַיֵּל עָרֵב וּבִקֵּר לְתַפְלָה אֶל בֵּית הַכִּנְסָת. וְהִסְכִּים עַל זֶה בַּעַל הַבֵּית. וּמֵאֵז בָּא הַבְּחֹר אֶל הַחֲנוּת, נִתְבָּרַר הָעֵסֶק וְהַמְסָחֵר לְמַעְלָה רֹאשׁ בְּשִׁפְעֵי בִּרְכָה.

פַּעַם אַחַת הָלַךְ הַבְּחֹר הַמְּשִׁרֶת הַזֶּה לְבֵית הַכִּנְסָת לְהִתְפַּלֵּל תְּפִילַת שְׁחִירַת כְּמִנְהֵגוֹ. בְּתוֹךְ כֵּךְ בָּאוּ סוֹחָרִים מְמַרְחָקִים וְהָמוֹן אָדָם רַב אֶל חֲנוּתוֹ שֶׁל בַּעַל הַבֵּית, עַד שֶׁלֹּא הָיָה יָכוֹל לְמַלֵּא לְכָל אֶחָד מְשֻׁאלוֹתָיו, וְהַבְּחֹר הִלְזָה אַחֲרֵי מַלְבָּא. וְשָׂאֵל הַבַּעַל הַבֵּית כִּמָּה פְּעָמִים אֶת הַמְּשִׁרֶת אֵיפָה הוּא? וְהַשִּׁיבוֹ, כִּי עֲדִין לֹא בָּא מִבֵּית הַכִּנְסָת. וַיֵּלֶךְ הַבַּעַל הַבֵּית בְּחָרִי אָף לְרֹאוֹת מְדוּעַ בּוֹשֵׁשׁ מַלְבוּא; אִם הָאָרִיר בְּתַפְלָתוֹ יִסְלַח לוֹ, וְאִם אֵין מַבְלָה זְמַנּוֹ בְּבִטְלָה, אֵז יִקַּח נֶקֶם מִמֶּנּוּ. וְכֹאשֶׁר בָּא לְבֵית הַכִּנְסָת, וַיִּרְאֶהוּ עוֹמֵד וּמִסְתַּכֵּל כָּלִפִּי מַעְלָה עַל צִיּוּרֵי הַתְּקָרָה, וְאִין אוֹמֵר וְאִין דְּבָרִים כְּפִיו, וַיִּרְץ אֵלָיו בְּחִמַּת רוּחַ וַיִּכְהוּ מִכַּת לַחִי. וְכָל הַמִּתְפַּלְלִים שָׁם נִתְאַסְפוּ לְרֹאוֹת מַה זֹּאת, וְהַבַּעַל הַבֵּית עָזַב אֶת בֵּית הַכִּנְסָת וְהָלַךְ לְחֲנוּתוֹ.

וְהַבְּחֹר הִלַּז לֹא שֵׁב לְבֵית אֲדוֹנָיו עוֹד, אֵין הָלַךְ אֶל הָרַב הַקְּדוֹשׁ בַּעַל "מִגְלָה עֲמוּקוֹת" מִכִּירוֹ מְלִשְׁעֵבֶר, לְטוֹל רְשׁוֹת וְלַהֲפִירַד מִמֶּנּוּ. וַיִּתְמַרְמֵר הָרַב הַקְּדוֹשׁ לְנִגְדּוֹ לָמָּה זֶה תַּעֲזֹבֵנּוּ - אֲבָל לְשׂוּא הִיָּה כָּל הַפְּצָרוֹתָיו וְלֹא הוֹעִיל.

וַיֹּאמֶר לוֹ הָרַב הַקְּדוֹשׁ: עַל-כָּל-פָּנִים אֵל תִּפְטֹר אֶלָּא מִתּוֹךְ דְּבַר הִלְכָה, לְמַעַן יִהְיֶה לִּי לְמִזְכָּרֶת נֶצַח. הִנֵּה יִגְעַתִּי בְּחִבּוּרֵי "מִגְלָה עֲמוּקוֹת" וְאַמְרִיתִי רַ"ב אוֹפְנִים עַל פְּסוּק זֶה בְּפָרֶשֶׁת וְאַתְחַנֵּן "וַיֹּאמֶר ה' אֵלֵי רַב לֹךְ אֶל תּוֹסַף דְּבַר אֵלֵי עוֹד בְּדִבְרֵי הַזֶּה", כְּמִנִּין רַ"ב ל"ך, עַל הַפְּצָרַת מֹשֶׁה רַבֵּנוּ עָלָיו הַשְּׁלוֹם לְכַנֵּס לְאַרְץ יִשְׂרָאֵל. אֲמֹר לִי גַם כְּבוֹדוֹ, מַה זֶה אֲשֶׁר לֹא הִבֵּאתִי בְּסִפְרִי.

וַיֹּאמֶר לוֹ הַבְּחֹר, יֵשׁ אֵתִי רִמָּז מַה שֶּׁלֹּא מוּבָא בְּסִפְרִים, לְהִיּוֹת שֵׁישׁ אֲרָבַע חִיּוֹת הַקְּדוֹשׁ הַנוֹשָׂאֵת הַמְּרַכְבָּה הָעֲלִיּוֹנָה וְהַכְּסֵא-כְבוֹד לֵה ד' רַגְלִים. וְאָמְרוּ רַבּוֹתֵינוּ זְכוּרָנוֹם לְבָרְכָה: הָאֲבוֹת הֵן הַמְּרַכְבָּה, וְהָאֲבוֹת הַקְּדוֹשִׁים הֵמָּה שְׁלוֹשָׁה כְּנָגֵד שְׁלֹשָׁה רַגְלִים. וְרָצָה מֹשֶׁה רַבֵּנוּ ע"ה לְכַנֵּס לְאַרְץ יִשְׂרָאֵל, וְעַל יְדֵי קְדֻשַּׁת הָאָרֶץ יוֹכַל לְהִיּוֹת רַגְלֵי רַבִּיעִי שֶׁבְּמִרְכָּבָה. וְאָמַר לוֹ הַקַּב"ה "רַב לֹךְ אֶל תּוֹסַף

המשך בעמוד לא

ספר מִזְכָּה הָרָבִים בְּהִלְכָתָהּ

מֵאֵת הָאֲדָמוֹר מְהֻלָּלִין שְׁלִיט"א, שְׁנֵת תש"ס
גִּדְּלָה מַעֲלֵת שְׁכָר הַמִּזְכָּה אֶת הָרָבִים
מִש"ס, זוֹהַר הַקְדוּשׁ סְפָרִי קִבְּלָהּ וּמִדֶּרֶךְ שֵׁים, סְפָרִי מוֹסֵר וְעוֹד, וּבְכָלֵל זֶה מִי שְׁמִדְפִּים סְפָרִים לְהַזְהִיר אֶת
הָרָבִים, אוֹ שְׁנוֹתָן כֶּסֶף לְהַדְפִּים

פרק ה

התוכן:

- א. מורה דרך למזכי הרבים
- ב. גודל המצוה לזכות את הרבים על ידי ספרים.
- ג. מזכה את הרבים בתוכחה להחזירם בתשובה הגאולה תלוי' בו.
- ד. הטובות הגדולות הבאות על המזכים את הרבים.
- ה. המזכה את הרבים צריך לעמול אפילו מאה פעמים.
- ו. כל המרבה כבוד שמים וממעט בכבודו כבודו מתרבה.
- ז. המזכה את הרבים נוטל את כל המצוות של המוכח עד סוף כל הדורות לחלקו.
- ח. זיכוי הרבים הוא הוכחה לעבודת השם יתברך באמת.
- ט. כשאדם אוהב את מלכו משתוקק גם לאהבהו על כל בני מדינתו.
- י. על ידי זיכוי הרבים יוצא ידי חובת ערבות.
- יא. מי שאינו מזכה את הרבים אין חייו חשובים חיים.
- יב. כשאדם רוצה לצאת ידי חובתו בעבודת השם יתברך הוא רק על ידי זיכוי הרבים.
- יג. זוכה לקיים מצות ואהבת את ה' אלוקיך על ידי שדורש דברי כיבושין ומחדיר אהבת ה' בבריות.
- יד. כל מה שמתקן יותר נפשות זוכה בזכויות יותר רבות.
- טו. כל הזכויות שמזכים את הרבים נזקפין למזכי הרבים.
- טז. כל מי שמרחם על נפש המסכן ומחזיר לו נפשו מחשיב לו הקדוש ברוך הוא כאילו בראו.
- יז. אלקנה זכה לבן כשמואל מפני שזיכה את הרבים.

גודל השכר של המורה דרך למזכי הרבים

ידוע מאמר רבותינו זכרונם לברכה (אבות ה, יח): כל המזכה את הרבים, זכות הרבים תלוי בו; וגדולה מזו אמרו (שם יט): כל המזכה את הרבים, אין חטא בא על ידו. ויש כמה מיני מזכה: האחד - על התורה, כגון ללמד את העם דעת ויראת-השם ואיזוהי דרך ישרה ולדרוש ברבים דברי מוסר וחוקי האלקים ותורותיו תמיד, אולי באיזה יום מן הימים יעשו דבריו פירות, אם לא למאה - לעשרה, ואם לא - לאחד. ומה טוב ומה נעים לכתוב בספר קיצורי דינים ודברי מוסר והנהגות ישרות, וללועזים - בלע"ז, שהרי הוא כדורש בפני אלפי רבבות ישראל, ואולי באיזה דור מן הדורות לאיזה איש ישראלי יעשו דבריו פירות ויהיה מזכה אותו. וידוע כמה הפליגו בזוהר הקדוש (שמות דף קכח:) בעצם שכר ומה נעשה יקר וגדולה למאן דמזכי לחיביאבי, הפלא ופלא!

הנה כי כן לו בכח יגבר איש, וברוח שפתיו יוכיח את אחרים. וזו מצוה על כל אדם, לא לחכמים בלבד, רק איש את רעהו יעזרו ולאחיו יאמר חזק ונתחזק לעשות נחת-רוח ליוצרנו. בכלל מזכה - לומר ברכות בקול רם, כדי שיענו אמן, ובפרט בברכות העולים לספר-תורה, שיש אומרים שאם לא השמיע קולו כדי שיענו הקהל אמן, הוו ברכותיו לבטלה, שאלו הברכות מברך העולה בעד כל הקהל ומוציא את הרבים ידי חובתם (או"ח סימן קלט, סעיף ו). וידוע שגדול העונה אמן, ולפי גודל המצוה יגדל שכר המזכה:

וכן בכלל מזכה - שבעמדו בקהל אנשים או בסעודות יפתח פיו בדברי-תורה, ואף מי שלא ידע דבר מדברי-תורה שאול ישאל האיש לתלמיד-חכם שבתוכם אפלו דבר קל בדברי-תורה, ומתוך דפתח לה פתחא - תורה אזלא ומרוחא, ונמצא גורם שיקיימו דברי חכמים שאמרו (אבות ג, ד): שלשה שאכלו על שלחן אחד ואמרו עליו דברי-תורה וכו', ושלא יעברו על דברי חכמינו זכרונם לברכה שאמרו (שם ג): שנים שיושבין ואין ביניהם דברי-תורה וכו'. וכן בכלל מזכה - שישתדל לתקן תקנות והנהגות ישרות בעירו, כגון שיעשו קופה לעניים בפתח בית-הכנסת וכדומה. כלל הדברים: כל אשר יוכל לומר "אל נא אחי תרעו" וכל אשר יוכל להיות מעשה את אחרים לדבר מצוה בדבריו או שממנו יראו וכן יעשו - זכות הרבים תלוי בו:

(פלא יועץ אות מזכה)

נלמד מדבריו לענינינו. מה בדברים יחידים בלבד בכל דבר לעצמו הוי בכלל מזכה הרבים, אם כן מכל שכן וקל וחומר ב"ב של ק"ו כשמציילים יהודים מרדת שחת ובבת אחת אנו מזכים אותם ליהפך ליהודים כשרים נאמנים שומרי תורה ומצוות כמה זכותם אנו זוקפים לעצמינו בפעולה אחת, ומכאן שאין לשער ולתאר הזכויות הרבות והגדולות שאנו זוכים בזה אם נגיע למיליוני היהודים בפעם אחת במשלוח ספרי יסודות היהדות - על ידי הדואר - דהיינו: על קדושת השבת, טהרת המשפחה, כשרות, תפילין, מזוזות ועוד, האם אפשר לנו לקבל מושג אפילו הכי קטן מה גודלים ורבים זכויותינו שהננו זוכים בזה בבת אחת.

הערות

כד. למי שמחזיר את הרשעים בתשובה.

המשך 'מגלה עמוקות' מעמוד כח

דִּבֶּר אֵלַי עוֹד בְּדִבְרֵי הַזֶּה, כִּי כָכָר הַכִּינוּתִי אֶת דָּוִד עַבְדִּי לְהִיּוֹת בְּרָגֶל הָרְבִיעִי, וְרָמַז לָזֶה "בְּדִבְרֵי" רֵאשִׁי תְּבוּת: "כִּן דָּוִד בְּרָגֶל רְבִיעִי". עַד כָּאן. וַיִּפְטֹר מִמֶּנּוּ וַיִּפְרַח לוֹ אִישׁ הָאֵמֶת.

בַּעַל הַחֲנוּת, בְּרֵאוֹתוֹ כִּי הִנֵּער לֹא בָּא עוֹד לְבֵיתוֹ, הִתְחַרַּט מֵאֵד עַל שְׁבִיּוֹ בְּרַבִּים, וְהֵלֵךְ בְּמַר נֶפֶשׁ לְהִרְבֵּה הַקְּדוּשָׁה בַּעַל "מְגִלָּה עֲמוּקוֹת". וּבָבֹאוֹ לְבֵיתוֹ, אָמַר לוֹ הָרַב הַקְּדוּשָׁה: מַה שֶּׁהִפִּיתָ אוֹתוֹ עַל הַלְחִי הוּא לֹא הִרְגִּישׁ כָּלֵל, וְלוֹ לֹא עָשִׂיתָ מְאוּמָּה. אָבָל לִי עָשִׂיתָ - הִרְחַקְתָּ מִמֶּנּוּ אוֹהֵב וְרַע, וְהוּא עָתָה עַל ת' פְּרִסָּה וְלֹא אֶרְאֶה אוֹתוֹ עוֹד, וְשֵׁשׁ אֲנֹכִי עַל אֲמֻרָתוֹ שֶׁהִנִּיחַ לִי כְּנֶכֶת בַּלְמַעְלָה. וְהוּא מַעֲשֶׂה הַפִּלָּא וְפִלָּא. ("עַל הַצְדִּיקִים וְעַל הַחֲסִידִים" בְּנֵי בְּרַק תִּשְׁנ"ד עמוד רע"ט)

חֲבוּרָיו הַקְּדוּשִׁים הַנּוֹדְעִים לָנוּ:

חֲמִשָּׁה עָשָׂר סִפְרִים כָּתַב רַבִּי נָתָן נָטַע בְּנִגְלָה וּבִנְסִתָּר. מֵהֶם שִׁבְעָה עַל הַתּוֹרָה. לְמַרְבֵּה הַצֵּעַר לֹא כָלָם נִדְפְּסוּ. פְּרוּשׁוֹ עַל הַזֹּהַר נִדְפַס עוֹד בְּחִיּוֹ בְּלוֹגְלִין שֶׁפ"ג. חֲדוּשָׁיו לְרִי"ף נִדְפְּסוּ רַק בְּשִׁנַּת ת"ף וּמֵאֲזֵהם צֶרְפוֹ לְכָל מַהֲדוּרוֹת הָרִי"ף שֶׁנִּדְפְּסוּ עַל הַש"ס. לְאַחַר פְּטִירָתוֹ בְּיוֹם י"ג מִנְחָם אָב שֶׁצ"ג, וְהוּא רַק בֶּן אַרְבָּעִים וּשְׁמוֹנֶה, נִדְפַס סִפְרוֹ "מְגִלָּה עֲמוּקוֹת" שֶׁהָיָה לְאַחַד מֵהַסִּפְרִים

החשובים ביותר בתחום הקבלה. בספר זה רנ"ב אופנים להסבר תפילת משה בפרשת ואתחנן בספר דברים: "אעברה נא ואראה". לפי המסורת היה בדעתו לכתב אלה אופנים, אולם לפתע ככה האור בחלונו.

רשימת הספרים:

(א) מגלה עמוקות, רנ"ב אופנים לסדר ואתחנן בקבלה רמזים וגימטריאות על תפילת משה רבינו, קראקא שצ"ו. (ב) מגלה עמוקות על כל התורה, לבוב תקנ"ה. (ג) זוהר עם פמה חדושים ותוספות, לובלין שפ"ג. (ד) מחזור עם הוספות, קראקא שס"ח. (ה) סליחה, קראקא שצ"א - סליחה לקדושים, קראקא שצ"ח. (ו) חדושים על הרי"ף, אמסטערדאם ת"פ. (ז) אלה אופנים על אל"ף זעירא של ויקרא (כתב יד). (ח) תורת נתן על התורה. (ט) דרוש יקר ונכבד על תש"ך צרופי בראשי"ת (הקדמת בנו ל"מגלה עמוקות" ואתחנן). (י) ספר על הקבלה (לשון בנו שם). (יא) חדושים על הב"י וד' טורים (באוצר ספרי רד"א). (יב) שאלות ותשובות (לשון בנו בהקדמתו).

חבר 1000 אופנים על אל"ף זעירא של ויקרא, 252 אופנים על פסוק ואתחנן, 720 צרופים על פסוק בראשי"ת, 130 אופנים על פסוק מאלמים אלמים בתוך השדה, 72 אופנים על ביום השבת, 42 אופנים על וזכרתי את בריתי יעקב. בנו של רבנו מעיד עליו בהקדמתו הנזכרת, שהניח אחריו ט"ו ספרים בנגלה ובנסתר: חובר חברי, עשות הרבה ספרים, חקוקים בעט ברזל ועופרים, לזכרון לדור דורים, מנין יה-עולים במספרים, חלק לשבעה וגם לשמונה מסדרים.

יומא דהילולא:

י"ג לחדש מנחם אב - יומא דהילולא רבא של הצדיק הקדוש בעל "מגלה עמוקות" זצ"ל.

וכה נחקק על מצבתו:

פה נטמן איש אלקי קדוש מן הקדמונים, מגלה עמוקות רזין ומטמונים, הוא שאומרים עליו שדבר אתו אליהו פנים אל פנים, הגאון אב"ד ור"מ מו"ה נתן נטע בן מו"ה שלמה שפירא זצ"ל, נפטר ביום ד' י"ג אב שצ"ג לפרק קמא תנצב"ה.

